

Marechaussee Contact

6

2018

Marechaussee Contact
19e jaargang | nummer 6
December 2018

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks. Het wordt verspreid onder de begunstigers van deze stichting. De realisatie is in handen van de commissie Redactie MC en voorlichting.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dient de bron en in voorkomend geval de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Martin Aalbers
Roel Bouwman (website)
Jan Gaasbeek
Willem Geense
Frans Meijer
Jack Vlaming
Henk Westland (eindredactie)

Aan dit nummer werkten verder mee:

Ds. Mary An Bezemer
Jaap Gatsma
Chris Zieldorff en Jan Willem Rengeling
Theo Evers

Contact met de redactie

Postbus 125, 7590 AC Denekamp
t.a.v. Redactie Marechaussee Contact
redactie@marechausseecontact.nl

Wijzigen van adresgegevens / opzeggen

Zie pagina SMC-informatie bij begunstigersadministratie.

Vormgeving

Content Innovators BV, Zwolle / Den Haag

Druk

Bariet Ten Brink BV, Meppel

Kopij volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie. De deadline voor het inzenden van de kopij voor de volgende uitgave is 11 januari 2019.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
5	Agenda Herinneringen aan kerst 1998 op Schiphol
6	Beroeps Actief buiten het Wapen
9	Veteranen Terugblik op UNOMSA, Zuid-Afrika 1993
12	Veteranen KMar-veteranendag bij Orpheus
14	Uitgelicht Meldkamerdomein en 1-1-2
17	Dienstplichtigen Uit hetzelfde hout gesneden
20	1940-1945 Postadres Turfsingel
24	SMC 75e Algemene Reünie SMC IM Harry Poels
26	SMC Vriendendag in Overloon
28	SMC Reünies beroeps 68-5 en 73-4
29	SMC Reünie beroeps 73-2
30	Personalia
31	SMC-informatie

Foto omslag:
datum, plaats, maker van de foto onbekend

Voor u ligt al weer het laatste nummer van 2018. Voor mij het laatste nummer waarin ik een voorwoord zal schrijven. Daarom trent straks meer. We hebben naar onze mening weer enkele interessante artikelen in dit blad opgenomen. Zo belichten wij het meldkamerdomein 1-1-2, staan we stil bij een niet zo bekende missie in Afrika en laten we de heer Bruekers als oud-dienstplichtige zijn ervaringen in en na zijn diensttijd beschrijven. Natuurlijk kijken we ook terug naar onze Algemene Reünie in Harskamp, de Veteranendag KMar in Apeldoorn en de Vriendendag van de Stichting Vrienden van ons museum in Overloon. Tijdens deze vriendendag is een brochure over de KMar-inzet te Irak gepresenteerd. Elders in ons blad leest u daaromtrent meer. Al met al weer veel informatie over ons geliefde Wapen en haar achterban.

Bij een al dan niet plotseling overlijden van een SMC-begunstiger heeft de familie vaak de behoefte om ook commandant Koninklijke Marechaussee te informeren over dit verscheiden. Veelal beschikt men niet over een actueel adres, dat heeft dan helaas tot gevolg dat een rouwkaart soms veel te laat wordt bezorgd bij Staf KMar. Daardoor kan commandant KMar niet tijdig op zo'n droevige gebeurtenis reageren. Wij hebben als redactie besloten voortaan achter in ons blad het postadres van Staf KMar te vermelden en hopen daarmee dat vertragingen in de informatievoorziening zullen worden voorkomen.

Op het OTCKMar worden dit jaar ruim 800 leerlingen opgeleid. De KMar heeft nog steeds geen moeite met het werven van dit aantal mannen en vrouwen. Wel levert de niet reguliere uitstroom een uitdaging op. Vooral de secundaire arbeidsvoorwaarden bij andere overheidsinstanties en het dicht bij huis kunnen werken leiden daartoe.

Soms blijkt echter het werk en de collegialiteit bij de nieuwe werkgever toch tegen te vallen en keert men weer terug. Om een en ander in goede banen te leiden is recent het bureau Bijzondere Instroom (BBI) opgericht. In de laatste aflevering van het KMar-Magazine, nummer 2018-09, is daar meer over geschreven.

Het nieuwe boekjaar van SMC staat voor de deur. Velen van u hebben ons inmiddels gemachtigd om de contributie automatisch te innen. Als u een dezer dagen van ons geen brief krijgt, is dat ook voor u het geval. U hoeft dan aan gaande uw contributie niets te doen. We hebben wel een brief gestuurd naar

“*Uit het oog,
maar niet uit
het hart!*”

die begunstigers die nog niet voor een automatische incasso hebben gekozen. Aan hen het verzoek de brief goed te lezen, we hopen dat ook zij de door ons gewenste stap zullen willen zetten.

Tijdens de Algemene Reünie heb ik aangegeven mijn voorzittersfunctie op 31 januari 2019 over te dragen aan generaal-majoor b.d. André Peperkoorn. Hij zal eind dit jaar de KMar met functioneel leeftijdsontslag verlaten. Zelf heb ik het Wapen al in 2005 verlaten. Ik merk nu steeds vaker dat het voor mij vrijwel ondoenlijk is om de actuele ontwikkelingen binnen de KMar bij te houden en daar zonder ruggespraak zelf een goed afgewogen oordeel over te vormen. Daardoor kan ik ook steeds minder 'op afstand' zo nodig – gelet op onze statuten – als onafhankelijke instantie voor de belangen van het Wapen opkomen. André kan dit zeer zeker de eerste jaren wel en ik ben er van overtuigd dat wij als bestuur in hem voor mij een goede opvolger hebben gevonden. Zelf kijk ik met heel veel genoegen terug op de ruim dertien jaar dat ik uw (vice)voorzitter mocht zijn. Samen met de andere leden van het bestuur heb ik leiding mogen geven aan deze geweldige stichting. Nog steeds sta ik volledig achter de doelstellingen van onze SMC. Ik hoop u allen dan ook als mede-begunstiger nog vele jaren bij de bijeenkomsten te mogen ontmoeten.

Ik wens u mede namens de andere leden van het bestuur en hun naaste medewerk(st)ers vanaf deze plaats heel fijne feestdagen toe en hoop dat 2019 voor u en de uwen een in alle opzichten heel goed jaar zal mogen worden. Allen die dit jaar of eerder een dierbare hebben verloren, wens ik heel veel sterkte toe, vooral tijdens de feestdagen wordt het gemis extra gevoeld. De zieken onder ons wensen wij een spoedig algeheel herstel. Wij hopen u allen ook in 2019 weer regelmatig bij door ons georganiseerde bijeenkomsten te mogen begroeten.

Jack Vlaming
brigadegeneraal b.d.
voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Dinsdag 5 februari 2019

Reünie dienstplichtlichting 59-1

Edward Woldendorp, Piet Baens, Johan Schouten en Klaas Hoogakker nodigen hun makkers van 59-1 uit voor een reünie. Ontvangst 11.00 uur, rondleiding, lunch, 's middags foto-show. Heb je foto's, stuur dan scans naar het contactadres.

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Edward Woldendorp | 0546-873135 | ep.woldendorp@caiway.nl

Woensdag 20 maart 2019

SMC-contactmiddag Buren

De eerste contactmiddag van het jaar voor alle SMC-begunstigers is weer in het Marechauseemuseum. Aanvang 14.00 uur, kosten € 12,50 p.p. inclusief buffet. Niet-begunstigers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 25,00 p.p. Tijdens deze middag zal ook de Algemene Ledenvergadering van de Reünievereniging Marechausee Contact (RvMC) worden gehouden.

Aanmelden door overmaken van het verschuldigde bedrag op rekeningnummer NL22 INGB 0007 5300 25, t.n.v. Reünievereniging Marechausee Contact te Eindhoven o.v.v. Buren; betaling uiterlijk 15 maart. Heeft u dieetwensen, dan dit bij de aanmelding vermelden.

Locatie: Dependance Marechauseemuseum, Buren

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechauseecontact.nl

Donderdag 28 maart 2019

Reünie 40e wachtmeesterkursus (82/83)

Anne-Roel de Boer en Herman Evers organiseren een reünie voor de deelnemers aan de 40e wachtmeesterkursus KMar.

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Herman Evers | evershk@kpnplanet.nl

Anne-Roel de Boer | 123deboer@gmail.com

Maandag 1 april 2019

Museumdag Marechauseemuseum

Tijdens deze museumdag zal o.a. door de Stichting Vrienden van het Museum der KMar brochure nr. 53 'De Koninklijke Marechausee in het Caribisch gebied', geschreven door René van der Deurne, worden gepresenteerd. De uitnodigingen worden verzorgd door de museumdirecteur (o.a. de donateurs van deze brochure krijgen een uitnodiging).

Locatie: Dependance Marechauseemuseum, Buren

12, 13, 14 april 2019

Reünie Brigade Stolzenau

René Westerman organiseert een reünie voor iedereen die

vanaf 1966 bij Brigade Stolzenau (D) heeft gediend. 40 jaar geleden werd het gebouw aan de Wilhelm Buschstrasse betrokken. Voor nadere info en aanmelden, e-mail René.

Locatie: volgt

Contact: René Westerman | reunie.kmar.stolzenau@gmail.com

Woensdag 24 april 2019

Bezoek aan PIT-museum Almere

SMC organiseert een bezoek aan het museum voor politie, brandweer & ambulance, het zogenaamde PIT Veiligheidsmuseum in Almere (zie www.pitveiligheid.nl).

Programma:

11.00-12.00 uur Ontvangst/zelfstandig museumbezoek

12.00-12.45 uur Lunch

12.45-13.45 uur Rondleiding 3 groepen ca. 10 personen

13.45-15.00 uur Zelfstandig bezoek/frisdrank of koffie/thee

De kosten zijn voor begunstigers met partner en begeleider

€ 15,00 p.p. Niet begunstigers zijn ook van harte welkom,

zij betalen € 25,00 p.p.

Aanmelden door overmaken van het verschuldigde bedrag op

NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v. Reünievereniging Marechausee

Contact te Eindhoven o.v.v. PIT-museum. Graag uw adres

vermelden. Betaling uiterlijk 17 april i.v.m. catering.

Locatie: PIT-museum, Schipperplein 4, 1315 SB Almere

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechauseecontact.nl

Dinsdag 14 mei 2019

Reünie beroepslichting 69-3

Ben van Aalst organiseert een reünie voor beroepslichting 1969-3. Het is dan 50 jaar geleden dat zij zich meldden in gebouw A voor de initiële opleiding. Voor aanmelden en meer informatie stuur een e-mail naar Ben.

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Ben van Aalst | ben.van.aalst@hotmail.com

Oproep reünie beroepslichting 76-1

Loek Ruppert en Herman Leeninga willen op 23 mei 2019 een reünie organiseren voor hun lichtingsgenoten. Vijf jaar geleden was de laatste reünie. Aanmelden bij Loek of Herman, zie hieronder. De locatie van de reünie volgt nog.

Contact: Loek Ruppert | loek.ruppert@gmail.com

Herman Leeninga | htleeninga976@telfort.nl | 06-21392513

Oproep reünie Brigade Ypenburg

René Westerman wil een reünie organiseren voor iedereen die bij Brigade Ypenburg heeft gezeten. Aanmelden via e-mail (zie hieronder) o.v.v. naam, voornaam, woonadres en e-mailadres.

Contact: René Westerman | reuniekmarmarypenburg@gmail.com

Wekelijks plaatst SMC oproepen en actuele informatie over reünies in haar zondagse e-mailnieuwsbrief.

Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Geef uw e-mailadres door aan redactie@marechauseecontact.nl!

Herinnering aan kerst 1998 op Schiphol

| Door: ds. Mary An Bezemer

Het is de tijd vlak voor kerst en overall staan kerstbomen opgesteld, zowel bij 'Aankomst' als op 'Vertrek', op 'Plaza' en ook achter de grens en op de piepen. En zo staat er ook die ene kerstboom in de hal vlak bij de opvangruimte voor de asielaanvragen.

Twee marechassees lopen daar, langs de kerstboom en die wachtruimte. Het is de avondploeg. Tegelijkertijd zien ze in de wachtruimte door de glazen deur ook wat kinderen op de stoelen hangen. Het is duidelijk dat die kinderen al tijden wachten. Een van de marechassees lacht naar de kinderen maar die reageren niet. Dan loopt diezelfde marechassees naar de kerstboom en pakt daar zomaar een kerstbal uit. Hij gooit de glanzende bal hard op de grond en die stuiterd hoog op. Handig wordt vervolgens de kerstbal weer

opgevangen en naar de collega gegooit. Zo gaat het over en weer. De kinderen hangen niet meer in hun stoelen maar staan nu in de deur van de wachtruimte. En het duurt nog maar heel even of ze rennen achter verschillende kerstballen aan. Samen met de marechassees wordt er gespeeld en gelachen. De glanzende ballen worden hoog in de lucht gegooit. Ze stuiteren op de grond en er wordt mee gevoetbald.

Nu is het twintig jaar later en daar is die speciale herinnering met de vragen: Als deze kinderen Nederland zijn binnen gekomen, zullen zij dan in de opvang nog vaker kerstballen uit een kerstboom hebben gehaald om mee te spelen? En zullen zij dan zo'n bal hard op de grond hebben gegooit en verbijsterd gekeken hoe die in duizenden

stukjes brak. Hebben zij het daarna nogmaals geprobeerd totdat waarschijnlijk hulpverleners ze weg trokken? En vertellen hulpverleners elkaar tot op de dag van vandaag hoe wild die kinderen van toen waren? En dat ze kerstballen zomaar op de grond gooiden. Is het zo gegaan? Of vertellen de vluchtelingenkinderen van destijds, die nu richting de dertig jaar oud gaan, dat ze ooit toen ze net in Nederland waren, met glanzende kerstballen hebben gespeeld. En dat die kerstballen niet braken. En dat mannen in uniform die kerstballen hoger dan een huis konden laten stuiteren, zo hoog als de sterren en als ze daar aan denken, nog steeds moeten lachen...

[Red., ds. Bezemer was als geestelijk verzorger KMar werkzaam op Schiphol van 1994-1999]

*Het redactieteam wenst u
fijne feestdagen en een
in alle opzichten goed 2019 toe*

Ministerie van Defensie

Velen treden in dienst bij de KMar om binnen die organisatie hun gehele carrière door te brengen. Dat geldt niet voor Chris Plandsoen. Na 12 jaar praktische dienst onder andere bij de Brigade Amsterdam-Bijstand is Chris 23 jaar werkzaam geweest bij bureau Veiligheidsofficier van het ministerie van Defensie in Den Haag. Hij vertelt over zijn werk in Amsterdam en de gevolgen van een hevige schietpartij met op heterdaad betrapte overvallers. Ook zijn werkzaamheden als veiligheidsfunctionaris in Den Haag komen uitgebreid aan de orde.

Actief buiten het Wapen

Door: Jan Gaasbeek

Chris Plandsoen wordt na andere plaatsingen in 1968 bij de Brigade Amsterdam-Bijstand, bureau Raampoort aan de Marnixstraat geplaatst. Hij gaat werken bij de afdeling verkeershandhaving en wordt ook ingedeeld bij een bijstandspeloton dat als eerste paraat is voor 'harde bijstand'. Pelotonscommandant is opperwachtmeester Paul van der Meij en het peloton staat uren op de benen bij diverse acties. Chris: "Als gevolg van een actie waarbij mijn peloton werd ingezet op de Dam tijdens het honderdjarig bestaan van de Bijenkorf, werd ik getroffen door een fietsbel en gewond afgevoerd naar het ziekenhuis. Het was niet mijn laatste contact met het ziekenhuis tijdens mijn werk in Amsterdam."

In de jaren zestig is het vaak onrustig in Amsterdam – denk aan de 'Telegraafrellen' – en wordt Chris met het bijstandspeloton in 1969 ook ingezet bij de ontruiming van het 'Maagdenhuis'. "Na een lange nachtelijke actie tijdens onlusten op het Spui mocht het peloton eindelijk om acht uur gaan slapen. Maar om negen uur werden wij weer gewekt voor de ontruiming van het Maagdenhuis. Ik vertel maar niet hoe de stemming was onder de collega's. Bij het Maagdenhuis aangekomen moest het pand via een kelderraam worden betreden. Door de drek omdat de toiletten waren verstopt,

moesten wij ons een weg banen naar de bezetters die aaneengehaakt op de vloer aan het zingen waren. Onze opdracht was hen naar buiten te brengen en over te geven aan het personeel van andere bijstandspelotons die ze naar gereedstaande autobussen bracht. Alle geleerde aanhoudingstechnieken en opbrenggrepen werden – gelet op onze stemming – uitermate serieus toegepast. Ergens diep in de middag mocht ons peloton doodmoe inrukken."

Marechaussee Plandsoen wordt in 1970 van bureau Raampoort verplaatst naar bureau Nassaukade. Het bureau staat onder leiding van adjudant van gemeentepolitie Van Dam, een klein mannetje met stekelhaar, die de collega's van de Marechaussee hoog in het vaandel heeft staan. Chris krijgt daar de gelegenheid om samen met anderen voor het politiediploma A te studeren. Hij slaagt en wordt kort daarna voor de moeilijke keus gesteld op te gaan voor de wachtmee-steropleiding of over te gaan naar de politie Amsterdam. Chris kiest voor de KMar en wordt als wachtmeester opnieuw geplaatst bij Brigade Amsterdam-Bijstand en ingedeeld bij bureau Singel als KMar-mentor. "Een prachtige tijd", aldus Chris die ook als straatdiender op pad gaat met collega's in de VW kever (een zogenaamde pitwagen) of te voet pa-

trouilles uitvoert in winkelgebieden en op het bekende Rembrandtplein.

Op zaterdagochtend 27 augustus 1976, omstreeks 10.30 uur, is Chris met een politiecollega op surveillance. "Op het Koningsplein zagen wij dat vier mannen met een voorhamer de etalageruit van een juwelier inbeukten. Door de megafoon op het dak van de politieauto werd 'halt politie, handen omhoog' geroepen. De overvallers gaven daar geen gehoor aan en gingen er vandoor met een flinke buit (fl. 300.000). Na een korte achtervolging werden ze achterhaald maar konden niet worden aangehouden. Er werd gericht op ons geschoten waarbij ik ernstig gewond raakte. Ik werd in mijn linkerbovenarm en -schouder getroffen waardoor het schouderblad verbrijzelde en een zenuwbaan werd afgesneden terwijl ook de top van mijn long werd opengereten. Later bleek dat er maar liefst zeventien kogelinslagen in de surveillanceauto zaten. Ik was uit de politieauto gevallen en lag er half onder. Ik heb nog wel op de overvallers geschoten. Mijn collega riep assistentie in waaraan groot gevolg werd gegeven. Per ambulance werd ik overgebracht naar het Binnengasthuis en geopereerd. Meerdere weken plat op mijn rug gelegen en voorlopig een lamme linkerarm. Er volgde een lange weg naar (gedeeltelijk) herstel."

“Na drie weken ziekenhuis moest ik elke dag naar therapie om de spieren in mijn arm met electro-impulsen actief te houden. In maart 1977 volgde in het Wilhelminagasthuis een hersteloperatie. Door een neurochirurg werden uit mijn lichaam zenuwtoppen gehaald en in mijn bovenarm geplaatst. Deze zenuwtoppen groeiden maar een halve millimeter per dag en het duurde lang voordat zij hun weg vonden door mijn arm naar mijn hand. De pijn is nooit meer weggegaan.”

“Tijdens het voorval was mijn echtgenote Lia acht maanden zwanger van onze tweede zoon. Van enige nazorg door Defensie, KMar of politie was weinig of geen sprake. Het was toen nog niet goed geregeld. Wel sprong het Fonds Sociale Zorg van de Marechausseevereniging bij en zorgde voor huishoudelijke hulp. Lia werd iedere dag door collega's naar het ziekenhuis gebracht. Na mijn flo werd ik alsnog mede door het schietincident geconfronteerd met PTSS. Hiervoor onderging ik met gunstig gevolg de bekende EMDR-behandeling (Eye Movement Desensitization and Reprocessing).”

“Later op diezelfde dag werden drie verdachten opgepakt. De rechtszaak was een zeer grote teleurstelling. Het Openbaar Ministerie faalde behoorlijk. Er volgde ontslag van rechtsvervolging wegens gebrek aan bewijs. Dit terwijl ze door diverse mensen waren herkend. In hun kleding werden kruitsporen aangetroffen en een van de verdachten had zelfs een schotwond in zijn arm van een door mij afgevuurde kogel. De gang van zaken tijdens de rechtsgang heeft mijn vertrouwen in de rechtspraak in Nederland lange tijd zo niet voor altijd verbruid. De vierde verdachte werd later in Engeland opgepakt en uitgeleverd aan Nederland. Hij werd wel veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf.”

In november 1977 mag Chris weer halve dagen aan het werk als wachtcommandant in verkeersbureau Overtoom. Maar door de afbouw van de marechausseebijstand in Amsterdam moet worden uitgezien naar een andere functie. Bij het bureau Veiligheidsofficier van het ministerie van Defensie bestaat een vacature voor een medewerker in de rang van wachtmeester. Chris solliciteert en wordt op

1 februari 1978 op de functie geplaatst. Het bureau in het Plein-Kalvermarktcomplex staat onder leiding van kapitein KMar Wever. “Ik werd belast met het opzetten van een screeningssysteem voor defensiepersoneel werkzaam bij de Centrale Organisatie. Tevens kreeg ik de opdracht een beveiligingssysteem op te zetten voor alle onder de Centrale Organisatie vallende defensiegebouwen in Den Haag. Een pittige en uitdagende opdracht. In de eerste jaren was het veel Haags bureauwerk. Nadat het Haagse deel was beveiligd en Defensie ook op andere plaatsen in Nederland haar organisatie onderbracht in gebieden waar weinig werk was, moest ik ook het land in.”

“Het bureau Veiligheidsofficier bestond

toen uit vier man KMar-personeel (een kapitein, een opperwachtmeester, een wachtmeester, een marechaussee) en twee burgerambtenaren. De marechausseefunctie werd later omgezet in een burgerfunctie/chef beveiligingsbeambte. Er waren vijftig beveiligingsbeambten belast met toegangscontrole. Onder het bureau viel ook KMar-personeel, dat onder leiding van een wachtcommandant belast was met objectbeveiliging en na sluitingstijd van het complex ook met de toegangsregeling. De wachtcommandant bracht na aanvang van de ochtenddienst op werkdagen rapport uit bij bureau Veiligheidsofficier. Het screeningsproces kwam overigens slecht op gang door tegenwerking van veel burgerambtenaren die het nut ervan niet zagen. Met

1968, Amsterdam, verkeershandhaving bureau Raampoort

1969, Amsterdam, ontruiming Maagdenhuis, Chris met rieten schild (midden voor)

1990, Den Haag, adjudant Plandsoen

medewerking van de toenmalige inlichtingendiensten (MID, LUID en MARID) kwam het voor elkaar. Door mijn werkzaamheden had ik ook veel contact met veiligheidsofficieren van militaire staven in Den Haag.”

“Er werd tevens een ‘Bedrijfshulpverleningsorganisatie’(BHV) opgezet. Die viel overigens onder verantwoordelijkheid van de chef beveiligingsbeambten. Tijdens de verplichte ontruimingsoefeningen was het mijn taak om te controleren of iedereen het gebouw verliet. Menig topambtenaar claimde er niet aan mee te hoeven werken en moest, als mijn overtuigingskracht niet werkte om naar de verzamelplaats te gaan, de hulp van de plaatsvervangend Secretaris-Generaal worden ingeroepen. De wacht van de KMar viel later ook onder mijn verantwoordelijkheid en werd de administratieve gang van zaken door mijn toedoen volledig geautomatiseerd. Ook bureau Veiligheidsofficier ontkwam niet aan automatisering en gingen we over op elektronische toegangscontrole. De toegangsdeuren werden moderne draaideuren met dubbele schuifdeuren erachter om een sluis te creëren. In die tijd was het gebouw vaak doelwit van allerlei actiegroepen en was de spanning in verband met de plaatsing van kruisraketten in Nederland vaak te snijden. Naast de voorhal in het hoofdgebouw was de buitenschil altijd de klos. De keren dat er (roze) verf en graffiti op het gebouwencomplex werden gespoten en weer afgehaald, zijn niet meer te tellen.”

“Door de ingevoerde automatisering en nieuwe technische mogelijkheden ontstond een grote behoefte aan een mo-

derne meldkamer voor de wacht van de KMar. Deze werd mede door mij ontworpen en met een buitenschil ondergebracht in de kelder van het ministerie (A-gebouw). De meldkamer werd voorzien van moderne beeldschermen met camerabeelden van het totale gebouwencomplex aan de buitenzijde en vitale punten in de binnenzijde. Later kwamen er ook beeldschermen bij met camerabeelden van defensiegebouwen buiten het hoofdcomplex. Voor ondersteuning

kon een beroep worden gedaan op de Brigade Den Haag. Voor de gebouwen in het centrum op loopafstand deed de wacht de controle en back-up zelf.”

Chris volgt in 1983/1984 de opperwachtmeesterkursus en wordt teruggeplaatst bij bureau Veiligheidsofficier. Dat wordt na een reorganisatie afdeling Veiligheidszaken genoemd, bestaande uit bureau Administratie en beveiliging, en de BHV-organisatie. Bevordert tot adjudant krijgt Chris de leiding over het bureau Administratie en beveiliging. Tevens wordt hij belast met waarneming van het hoofd afdeling Veiligheidszaken. Hij krijgt ook te maken met bezuinigingen en een aantal beveiligingsbeambten wordt vervangen door particuliere beveiligers. Een gevoelige aangelegenheid die onrust veroorzaakt. Twee jaar voor zijn flo volgt in 1999 bevordering tot eerste luitenant en werkt hij nog een prachtige tijd samen met de auteur van dit artikel, het toenmalige hoofd van de afdeling Veiligheidszaken, kapitein KMar Jan Gaasbeek.

Na zijn flo was Chris een half jaar parttime werkzaam bij het ministerie van Defensie en begeleidde het project invoering ‘Multi Functionele Smartcard’ bij de Centrale Organisatie. Een stevige klus die dankzij hem goed verliep. Chris begon in 1965 zijn loopbaan bij het Wapen in Apeldoorn. Hij werd in 1966 een maand voor het einde van de opleiding, in verband met hevige onlusten in Amsterdam, met zijn peloton twee volle weken daar ingezet. Er volgde een vervroegde plaatsing bij de wachtbrigade in Den Haag. Na plaatsingen bij de brigades te Breda en te Den Bosch, en bij HQ AFCENT in Brunssum volgde de plaatsing bij de Brigade Amsterdam-Bijstand. Chris heeft als hobby's: postzegels verzamelen, tuinieren, samen met Lia fietsen en op vakantie gaan. Chris bedankt voor je medewerking!

foto: Jan Gaasbeek

Terugblik op UNOMSA, Zuid-Afrika 1993

1993, Peter Rutten met Nelson Mandela

Lezers van het veteranenblad Checkpoint kregen al een voorproefje. Ook Marechaussee Contact sprak met majoor b.d. Peter Rutten en kapitein b.d. Auke Sietsma over hun uitzending naar Zuid-Afrika in 1993. Onze redactie had nog nooit gehoord van UNOMSA (United Nations Observer Mission in South Africa). Bijzonder dat beide mannen toen nog met de aanstaande president van Zuid-Afrika, Nelson Mandela, hebben gesproken. | Door: Frans Meijer

De Unie van Zuid-Afrika ontstond in 1910 uit een smeltkroes van diverse staten. De politieke macht was in handen van een blanke minderheid. De bevolking spreekt er overwegend Engels en Afrikaans (dochters van het Nederlands). In 1652 brachten de Nederlandse kolonisten hun taal mee bij het stichten van een verversingsdepot op de Kaap voor de Vereenigde Oostindische Compagnie (VOC).

Het Verenigd Koninkrijk nam na anderhalve eeuw de Kaapkolonie van de oud-Nederlanders over, die op hun beurt uit onvrede met de Engelsen met de Grote Trek migreerden naar het vrije en rustige noorden waar ze verschillende Boerenstaten stichtten. Daar vestigden zich ook de tientallen inlandse stammen, zoals Zulu's, Bantu's en de Pygmeëen, die zich door de eeuwen heen naar het zuiden verplaatsten. De Britten betwistten de Boerenstaten en dit leidde tot een tweetal Boerenoorlogen met de Unie als uiteindelijke resultaat binnen het Britse Gemene Best. In 1961 ontstond de Republiek Zuid-Afrika met zelfs drie

hoofdsteden: Kaapstad, Pretoria en Bloemfontein. In de 20e eeuw werd Zuid-Afrika overschaduwd door de apartheid, een systeem van rassenscheiding waarmee de niet-blanke bevolking – de zeer ruime meerderheid van donkere mensen – benadeeld werd.

Apartheid

Na de Tweede Wereldoorlog kwam in 1948 de Nationale Partij aan de macht. Veel regels voor rassenscheiding zagen in 1948 het levenslicht. Enkele voorbeelden. Er werden rechten ontnomen aan mensen van een gemengd ras (kleurlingen). De weinige zwarte Afrikanen in de Kaapkolonie verloren hun stemrecht weer. Een huwelijk tussen verschillende rassen was *not done* en er werden aparte scholen voor zwarte leerlingen gesticht. In winkels moesten blanke klanten altijd worden geholpen vóór de zwarte. De zwarten richtten het African National Congress (ANC) op, maar omdat deze politieke organisatie een socialistische achtergrond had, dacht de regering er hard tegen te kunnen optreden. De protesten tegen het bloedbad

van Scharpeville in 1960 (69 protesterende zwarten gedood en 180 gewonden) kregen internationale bijval.

Direct na deze tragedie werden ANC en andere zwarte politieke organisaties verboden. Ze woerden wel voort. In oktober stemde de blanke bevolking in een referendum voor het verbreken van de laatste banden met de Britse monarchie, de Republiek Zuid-Afrika was geboren. De apartheid ging door: 3,5 miljoen zwarten werden met geweld uit

1993, demonstratie in het Dukuforest over teveel werkloosheid

1993, leider Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB), Eugène Terre Blanch bij een AWB-demonstratie

1993, Auke Sietsma met collega

hun huizen verdreven naar speciaal daarvoor ingerichte thuislanden, in een poging de apartheid minder racistisch te doen lijken. ANC ging over tot gewelddadige acties, voornamelijk tegen openbare nutsbedrijven. Hiervoor werd Nelson Mandela gevangen gezet. De wereld verafschuwde deze apartheid en er kwam een economische blokkade. Toen Iran in 1978 ook ging meedoen door geen olie meer te leveren, dreigde Zuid-Afrika ten onder te gaan.

Nelson Mandela

Levenslange gevangenisstraf kreeg Nelson Mandela voor zijn ANC-activi-

teiten. Deze zat hij van 1962 tot 1990 in eenzaamheid uit, eerst in Pretoria maar groten-deels op Robbeneiland voor de kust van Kaapstad. Hij mocht niks lezen, ook niet met andere gevangenen praten om te voorkomen dat ze weer actie gingen voeren. Mandela mocht maar heel weinig bezoek ontvangen, zijn echtgenote Winnie Mandela – die huisarrest had – zag hij heel sporadisch. Mandela overleefde de eenzaamheid van 28 jaar. In 1989 was de gematigde Frederik Willem de Klerk president geworden, de man die apartheid afschafte. Mandela zijn vrijheid terug gaf en Zuid-Afrika tot een democratie omvormde waarbij de zwarte meerderheid van het land stemrecht kreeg. Zowel Mandela als De Klerk ontvingen in 1993 de Nobelprijs voor de Vrede. Na zijn vrijlating – hij was toen 75 jaar – stelde Mandela zich bij de eerste vrije verkiezingen beschikbaar als presidentskandidaat. Hij won de verkiezingen op 27 april 1994 glansrijk. Hij bleef president tot 1999, waarna hij werd opgevolgd door Thabo Mbeki. Nadien bleef hij zich inzetten voor allerlei goede doelen. In 2004 trok hij zich uit het openbare leven terug. Wel was hij nog aanwezig bij

het Wereldkampioenschap voetbal 2010 dat in Zuid-Afrika plaats vond. In de zomer van 2013 overleed Mandela op 95-jarige leeftijd.

UNOMSA

Terug naar 14 september 1991. Toen tekenden politieke partijen, vakbonden, kerken en civiele organisaties het Nationaal Vredes Akkoord (NVA) om de feitelijke democratisering in gang te zetten. De Verenigde Naties (VN) honoreerde het Zuid-Afrikaanse verzoek om 50 waarnemers naar het land te sturen. De eersten kwamen daar aan in september 1992, later gevolgd door

waarnemers uit de Europese Unie, het Gemeenbest en de Organisatie van Afrikaanse Eenheid. In totaal waren er op de verkiezingsdag 3000 man/vrouw operationeel.

De VN-waarnemers, onder wie ruim een half jaar later ook Rutten en Sietsma, stonden onder leiding van de Jamaicaanse *Chief of Mission*, Angela King. Deze eerste 50 waarnemers werden over de toenmalige elf provinciën verspreid. Ze hielden zich bezig met het monitoren van demonstraties, marsen en andere vormen van massabijeenkomsten. Ook werd gecontroleerd of de partijen zich hielden aan de bepalingen van het vredesakkoord. Naast dit veldwerk werd informeel contact gelegd met regeringsfunctionarissen en met andere overheidsinstanties. Op grond van de NVA kwam er een ingenieus stelsel tot stand: een nationaal en elf regionale vredescomités met vertegenwoordigers uit de politiek, bestuur, werkgevers, werknemers, politie, leger om aan de NVA vorm te geven. In 1993 werkte dit nog maar voor 25%.

De enige Nederlandse militairen die aan UNOMSA deelnamen, waren de toenmalige kapitein Peter Rutten en de eerste-luitenant Auke Sietsma van de Koninklijke Marechaussee. Hun deelname aan de missie duurde een half jaar, van 4 juni tot 6 december 1993. Zij waren bij deze missie de enige waarnemers met een politieachtergrond.

Peter Rutten

Majoor b.d. Peter Rutten, recentelijk nog benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau voor zijn immens en divers vrijwilligerswerk, is al weer enige tijd de dienst uit. Peter was onder meer werkzaam bij de Brigade Venlo, researchgroep Maastricht, hoofd Justitiële dienst Zuid-Holland/Zeeland en commandant Brigade Mönchengladbach, ook *Deputy Provost Marshal* bij het NATO-hoofdkwartier *Allied Rapid Reaction Corps* (ARRC).

“De VN zocht waarnemers in Zuid-Afrika en ik heb gesolliciteerd. Ik was daarvoor al eens op missie geweest in Libanon. In april en mei kreeg ik voorlichting en informatie, moest ook nog

examen doen in de Engelse taal. Nog voor mijn vertrek, samen met de huidige kapitein b.d. Auke Sietsma, moest ik al in de pen. We zouden een VN-salaris krijgen dat beduidend minder was. De minister van Defensie zond ons echter met buitengewoon verlof met behoud van militaire inkomsten. Alle gelden die we van de VN zouden krijgen, moesten we aan Defensie afdragen. De *Chief of Mission* Angela King wilde ons terugsturen omdat we dan niet neutraal meer zouden zijn. Ze kreeg geen toestemming van het VN-hoofdkwartier in New York, mogelijk mede doordat de KMar een goede reputatie had verworven bij de VN-missie in Namibië in 1989 en 1990. Er was aan Nederland specifiek om twee politiemensen gevraagd die konden *dealen* met de *South African Police* (SAP) en naast Engels ook het Afrikaans konden verstaan."

"Ik ben werkzaam geweest in Klerksdorp, het centrum van de ultrarechtse Afrikaanse Weerstands beweging en in Johannesburg onder meer met *township* Alexandra. De maanden juli en augustus deed ik dienst in Durban met *township* Umbumbulu en daarna ben ik naar Noord Natal gegaan om een VN-buitenpost in Richards Bay op te zetten. Elke maandag overleg met de SAP in Durban. Er was nog veel strijd met de

ANC-aanhangers in dit gebied. Een rare gewaarwording: ik heb er wel 25 moorden per week meegemaakt tussen Zulu's en ANC-leden. Ik werkte nauw samen met een neef van de latere president Thabo Mbeki; hij kwam uit Lesotho."

"Het hoogtepunt van mijn missie was de ontmoeting met Nelson Mandela eind november. Hij sprak op een bijeenkomst van 12.000 ANC-mensen en was er drie dagen. En dan sta je daar als enige blanke, met een VN-hesje en een VN-cap. Ik heb gesprekken met Mandela gevoerd en over de bijeenkomst moeten rapporteren. Wat een charisma en wijsheid bezat deze man. Na terugkeer in 1993 moest ik nog in conclaaf met Defensie, omdat ze aanvankelijk geen aparte onderscheiding wilden laten maken."

Auke Sietsma

Kapitein b.d. Auke Sietsma was al een half jaar thuis toen hij solliciteerde op de luitenantfunctie bij de VN in Zuid-Afrika. Daarvoor was hij twaalf jaar buiten de KMar geplaatst geweest en er was nog geen KMar-functie beschikbaar. We kennen Auke ook van de Brigade Schiphol en als hoofd 'Bureau bijzondere dienst inlichtingen en veiligheid' bij Staf KMar in Den Haag. Zijn echtgenote Marjan is ruim vier jaar geleden overleden. Sietsma zelf ondergaat nu kuren tegen leukemie.

"Ik was – toen 51 jaar – voornamelijk VN-waarnemer in Johannesburg. Ik had moeite met al dat geweld in het zicht van een democratie, maar je bouwt een muurtje om je heen. In Johannesburg hield ik onder meer toezicht op het werk van de politie en controleerde ik de gesprekken tussen de lokale en regionale vredescomités. Ik heb veel demonstraties en marsen in de zwarte woonwijken meegemaakt. De politie is dan veel te zwaarbewapend aanwezig met helikopters en tanks. De werkwijze van de politie heeft mij regelmatig met verbijstering vervuld. Zo was het niet uitzonderlijk dat na een arrestatie de familie van de arrestant na twee weken

Peter Rutten

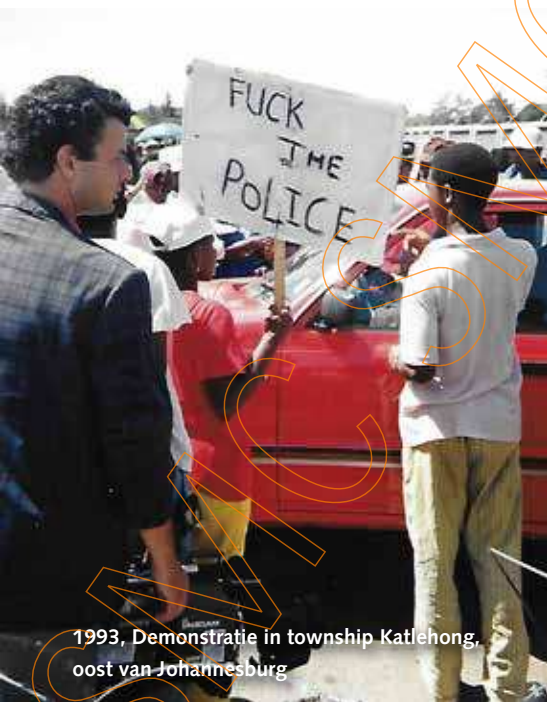
Auke Sietsma

nog niet was ingelicht. Maar vergis je niet: het is een verschrikkelijke job. In 1993 zijn driehonderd politiemensen om het leven gebracht. Honderd agenten pleegden zelfmoord. De stress was groot, vooral bij de jonge mensen die hun dienstplicht bij de politie vervulden. Zij werden gillend gek."

"Veel tijd heb ik doorgebracht in de zwarte woonwijken, de plaats waar ook de politie het meeste werk heeft. De strijd tussen de aanhangers van de Inkatha-beweging en de aanhangers van de ANC maakten deze overbevolkte *townships* tot een ware hel. Ik heb zelfs 24 doden begraven die al weken boven de grond stonden. Gewoon bizar. Er gebeurde hele rare dingen daar; niemand sprak erover. Ook ik heb Nelson Mandela ontmoet, evenals bisschop Desmond Tutu. Ten opzichte van nu is er heel wat veranderd (maar nog lang niet alles), waaraan ik als VN-waarnemer een bijdrage heb mogen leveren."

Echtgenotes op bezoek

Tiny Rutten en Marjan Sietsma vertrokken ook naar Zuid-Afrika, voor een maand vakantie. Tiny heeft hierover een lezenswaardig reisverslag geschreven met mooie foto's. Peter sloot dit af met de ontstaansgeschiedenis van Zuid-Afrika. Met z'n vieren maakten ze een toer door de natuur naar Kaap de Goede Hoop. Daarna vloog het echtpaar Sietsma door naar Johannesburg en bleven de Rutten's in het noorden van Natal. Daar werden uitstapjes gemaakt en wildparken bezocht als Peter niet hoefde te werken. Op de terugweg naar Nederland drukte Tiny op het vliegveld van Durban nog de hand van Nelson Mandela en had een gezellig gesprek met hem.

1993, Demonstratie in township Katlehong, oost van Johannesburg

Willem III-kazerne is dit jaar niet beschikbaar vanwege een enorme verbouwing en de extra opleidingsruimte voor de uitbreiding van Schiphol. Hij memoreert de impact van de missies op het thuisfront, alsook de erkenning en waardering van de veteranen zelf.

Missies in Afrika

Het thema dit jaar is 'Missies in Afrika'. Posters en beelden van al deze missies zijn alom zichtbaar. In het aan iedereen toegezonden programmaboekje staan de missiefoto's van veteraan Kees Poelma. Vanaf het begin vormen veteranen groepjes van bekenden, eerst actieve en postactieve veteranen apart maar later ook gemengd. Een enkele veteraan heeft als militair de Tweede Wereldoorlog nog meegemaakt. Ook enkele Indië-gangers mengen zich in de gesprekken, het met elkaar delen van de ervaring. De reüniesfeer viert hoogtij. Burgemeester Berends van Apeldoorn wordt vertegenwoordigd door een wethouder. We zien meer genodigden. Allen komen langs de entree waar KMar-reservisten hen de weg wijzen en andere hand- en span-diensten verrichten. De meeste veteranen staan, hoewel er genoeg tafels zijn om aan te zitten. Sommigen zijn met een rolstoel, ook voor hen is er plek. Langs de kant hebben diverse organisaties een stand ingericht voor informatie. SMC was aanwezig met Leen Jongejan en Jacqueline van Gilst.

Herdenking

Dan om 10.15 uur de aankondiging dat de bussen klaar staan. De veteranengemeenschap komt langzaam in beweging. Uiteindelijk zijn de bussen vol en

KMar-veteranendag bij Orpheus

Genm André Peperkoorn opent de 19e Veteranendag KMar

Luitenant-generaal mr. Harry van den Brink roept zijn veteranen voor de 19e Veteranendag KMar bijeen in Theater & Congres Orpheus te Apeldoorn. Het is vrijdag 5 oktober 2018, de zon schijnt en het programma begint een uur eerder, om 08.30 uur al. Het comité van ontvangst is klaar en de eersten komen ruim van te voren binnen. | Door: Frans Meijer

Het zit niet iedereen mee. Er zijn veel files en het treinverkeer ondervindt ook vertraging. Dat uur eerder houdt verband met de kranslegging en herdenking die later zoals vertrouwd plaatsvindt bij het monument voor de poort van de Koning Willem III-kazerne. Voor dit onderdeel van het programma zet de KMar bussen in, een gigantische opera-

tie. De meesten zijn op tijd om de opening om 10.00 uur in Orpheus mee te maken. Na de inleiding van de project-leider, majoor Robin Oost, krijgt onze veteranenambassadeur het woord. Generaal-majoor André Peperkoorn verontschuldigt zich direct voor het uitenvallen van deze bijeenkomst van veteranen op twee locaties. De Koning

Lgen Harry van den Brink spreekt bewogen woorden

Veteranen Jan Leiwakabessy en Petra van Rijswijk salueren na kranslegging

rijden met KMar-motorescorte naar de Koning Willem III-kazerne. Een ieder vindt zijn weg voor de poort. De tweede kranslegger is ook aangekomen, gelukkig maar. Een medewerkster van de staf uit Den Haag praat alles aan elkaar. Het Trompetterkorps KMar en een peloton leerlingen van het OTCKMar treden in, achter het monument de twee vlaghijzers. De Standaardwacht KMar neemt haar plaats in. Wanneer CKMAR verschijnt, vinden er enkele ceremonieën plaats en neemt hij vervolgens achter het spreekgestoelte plaats. Hij spreekt met bewogen woorden alle aanwezigen toe. De fotograaf van het Mediacentrum Defensie maakt alom foto's. Na de speech komen de twee kransdragers van het OTCKMar in beweging en brengen de krans ter nagedachtenis aan de omgekomen veteranen naar het monument. De 96-jarige Indië-veteraan van het Korps Militaire Politie Jan Leiwakabessy en de 55-jarige veteraan in actieve dienst opperwachtmeester Petra van Rijswijk hangen de krans op de standaard. Een zoon van Leiwakabessy duwt zijn rolstoel, maar Jan stapt uit en legt de krans zelfstandig. Heel aandoenlijk. Het defilé langs het monument begint, waarna de veteranen onder de indruk van de ceremonie weer naar Orpheus vertrekken.

Boek en penning

In het theater staan nu lange rijen gedekte eettafels opgesteld, geen plaats blijft onbenut. Het is inmiddels al over 12.00 uur geworden. Op het podium speelt een Afrikaanse muzikant sfermuziek van zijn land. Tientallen serveerders en serveersters bedienen de ruim 600

veteranen, tafel voor tafel. Het is niet de vertrouwde nasi maaltijd van Paresto, maar een maaltijd uit de eigen keuken. Raakt een schaal of bord leeg dan staat er zo weer een nieuwe. Na de maaltijd blijft het nog even druk, maar vanwege de opgestelde tafels is er weinig bewegingsruimte. Overeenkomstig het landelijk thema besteedt de KMar aandacht aan het thuisfront. Echtgenote van een KMar-officier, Marieke Vos-Hardonk, signeert haar boek 'Kamelen op de lijn' waarin zij haar wel en wee beschrijft over de situatie thuis met vier kinderen toen haar man voor een half jaar naar

Afghanistan was. "Of Orpheus een goede locatie is?", is een van de vragen op het enquêteformulier. 'Dat zal best, maar een veteranendag hoort op de bakermat thuis', aldus de ruime meerderheid van veteranen. Alle veteranen ontvangen bij het naar huis gaan een legpenning. Het is de bedoeling dat er volgend jaar – overeenkomstig het thema – een legpenning van een ander werelddeel komt. Zo kunnen veteranen alle legpenningen sparen. Om 15.00 uur sluit de projectorganisatie deze prachtige dag af, een dag vol erkenning en waardering.

foto's: Mediacentrum Defensie | Louis Meulstee

Marieke Vos-Hardonk (l) signeert haar boeken

1-1-2
ALS ELKE
SECONDE TELT

Meldkamerdomein en 1-1-2

Door te fluiten of signalen te versturen vanaf seinpalen op hoge gebouwen kon de aandacht worden getrokken in geval van nood. Met de uitvinding van telegrafie in 1843 verandert dat compleet. Politie, brandweer, ambulance en marechaussee kunnen nu over een grotere afstand contact onderhouden en de hulp coördineren. De eerste meldkamers ontstaan in de tweede helft van de 19e eeuw. Het eerste algemeen alarmnummer heeft Groot Brittannië al in 1937. Nederland volgt pas in 1990 met alarmnummer 06-11, dat in 1997 wijzigt in 1-1-2. Oud-KMar collega Wim Vroegindewij is bij de Landelijke Eenheid van de Nationale Politie in Driebergen mede verantwoordelijk voor de continuïteit van 1-1-2. De redactie ontmoette Wim op zijn werkplek. Er ging een wereld open! | Door: Jan Gaasbeek

Tijdens de periode dat Wim Vroegindewij werkzaam is bij de Brigade Soesterberg, ontstaat er interesse voor het meldkamerwerk. Wim: "Tijdens nachtelijke patrouilles werd nog wel eens 'aangelegd' bij het politiebureau in Amersfoort waar toen een meldkamer gevestigd was. Het werk van een centralist die zittend achter de knoppen de spoedmeldingen ontving, vervolgens de inzet op een melding coördineerde en daarbij het overzicht hield op de eenheden die buiten aan het werk waren, trok mijn aandacht. Vooral de samenwerking tussen binnen en buiten fasci-

neerde mij. Samen een klus klaren en op elkaar vertrouwen, waarbij het lijntje tussen de meldkamer en de collega's buiten zeer belangrijk was."

"Niet elke politiemann of -vrouw was gecharmeerd van het meldkamerwerk. Leuker was het om spannende momenten op straat mee te maken of bij de recherche grote misdrijven op te lossen. Dat is nu anders. Sinds de grote rampen in Volendam en Enschede is men gaan inzien dat een goed regiecentrum, zoals je een meldkamer kunt noemen, van groot belang is om het operationele hulpverleningsproces zo goed mogelijk te ondersteunen en coördineren. Dit om de hulp vragende burger van dienst te kunnen zijn! Tegenwoordig zijn er televisieprogramma's, 'De Meldkamer' en 'De Noodcentrale', die over dit werk gaan. Ook is onlangs over 1-1-2 een succesvolle speelfilm, 'Den Skyldige' in omloop gebracht. Een

Deense thriller die erg tot de verbeelding spreekt."

Meldkamer KMar Schiphol

In maart 1993 gaat Wim, nadat hij daarvoor zijn interesse kenbaar heeft gemaakt, als centralist werken bij de politiedienstmeldkamer van Luchthaven Schiphol. Op 1 januari 1993 heeft de KMar – die al verantwoordelijk is voor de grensbewaking – de politiedienst van het Korps Rijkspolitie overgenomen. "De extra taken die eruit voortvloeiden, werden gecoördineerd door de meldkamer die gevestigd was aan de Havenmeesterweg recht tegenover de verkeersstoren. Steeds meer KMarcollega's werden daar geplaatst en namen de plaats in van rijkspolitiemensen. Al vrij snel kwam er een team operators, zoals de functie werd omschreven, tot stand. Bevlogen KMar-mensen die de eerste KMar-meldkamer daar vorm gaven. Een nieuw fenomeen! Ik leerde veel en heb met plezier aan de Havenmeesterweg en later de Evert van de Beekstraat mijn steentje bijgedragen. Het afhandelen van vele ernstige maar ook mooie en opmerkelijke meldingen. Samen met collega's

1994, Schiphol, Havenmeesterweg, Wim in de meldkamer KMar

werd de meldkamer KMar Schiphol op de kaart gezet. Met veel van hen, sommigen werken nog in het meldkamerdomein, heb ik nog steeds contact."

Meldkamer KLPD Driebergen

In 2006 wordt het tijd voor een belangrijke stap. Wim heeft al enige tijd plannen om het door hem behaalde politiediploma te verzilveren. "Ondanks dat ik na dertien jaar het nog goed naar mijn zin had op Schiphol – het blijft letterlijk een wereldplek om te werken – wilde ik ook graag die andere wereld meemaken, die van de politie. Ik solliciteerde bij het toenmalige KLPD voor de functie van meldkamercentralist en op 1 september, na een prachtig afscheid van de KMar op Schiphol, brak een nieuwe periode aan. Opeens was ik achter de meldtafel bezig om (snelle) Volvo's, motoren, boten en helikopters aan te sturen. Het aantal meldingen was niet te vergelijken met die op Schiphol, evenmin de inhoud ervan. Een geweldige ervaring waaraan een goed inwerkprogramma vooraf ging. Meekijken (en rijden) met de buitendiensten. Onvergetelijke (snelweg) momenten meegemaakt, maar ook de eerste overstap van een varende politieboot naar een binnenvaartschip zal ik niet snel vergeten."

"Na enige tijd stroomde ik door van centralist naar senior. Een functie met meer verantwoordelijkheid in een bepaald taakgebied. Later werd ik operationeel leidinggevende met de zorg voor een team centralisten en was ik tijdens een dienst verantwoordelijk voor de werkzaamheden op de werkvloer. In die periode maakte ik ook mee dat het KLPD veranderde in Landelijke Eenheid en werden de taken anders. De noodhulp op snelwegen werd overgedragen aan de regionale politie-eenheden en het zijn van noodhulpdienstmeldkamer KLPD werd omgebogen naar Landelijk Coördinatiecentrum Operations. Daar is altijd het landelijke overzicht en van daaruit wordt elke politie-eenheid en veiligheidsregio ondersteund bij 'business not as usual'."

1-1-2 centrale

Na de verandering van meldkamer naar Landelijk Coördinatiecentrum Operati-

ons verandert er voor Wim weer het nodige en krijgt hij de kans om ervaring op te doen als plaatsvervangend teamchef bij de landelijke 1-1-2 centrale. Nog steeds binnen het meldkamerdomein maar minder operationeel gaat Wim zich nu ook bezighouden met de bedrijfsaansturing van de centrale. "Alle 1-1-2 meldingen komen in Driebergen binnen en worden doorverbonden naar een regionale hulpdienstmeldkamer in het land. Ook de 1-1-2 meldingen vanaf Schiphol gaan via onze centrale naar de meldkamer van de KMar daar. De bevlogenheid en betrokkenheid van de mensen die de meldingen aannemen is erg groot. '1-1-2, als elke seconde telt' en '1-1-2, daar redt je levens mee', zijn bekende en zeer belangrijke slogans. Tijdens de periode dat ik er werkte heb ik gemerkt dat het écht zo is. Meer dan 2,5 miljoen keer per jaar gaat de telefoon en bellen er mensen die hulp nodig hebben. Natuurlijk zijn er ook broekzakbellers, spelende kinderen en plaagbellers, maar die worden niet doorverbonden. Het werk wordt soms onderschat, zeker als je beseft dat een centralist altijd mensen aan de lijn heeft met problemen en nooit een collega voor een praatje. Tijdens piekperiodes bij grootschalige incidenten en in een nieuwjaarsnacht kwam het voor dat de teller naar 1000 'calls' per kwartier ging, meer dan één 1-1-2 beller per seconde..."

Na zijn ervaringen binnen de 1-1-2 centrale start Wim – die ook een politiemanageropleiding heeft gevolgd – in 2014 bij het team Procesmanagement 1-1-2 van de Landelijke eenheid.

2002, Schiphol, Evert van de Beekstraat, kroonprins Willem-Alexander bezoekt meldkamer KMar

2013, meldkamer Veiligheidsregio Noord-Nederland

2018, Driebergen, landelijke 1-1-2 centrale, centraliste achter meldtafel

Samen met andere collega's is hij in Nederland verantwoordelijk voor 1-1-2 op procesmatig gebied. Weer een nieuwe uitdaging: niet meer verantwoordelijk voor de medewerkers van de centrale, maar voor de continuïteit van 1-1-2. "Veel vergaderen, reizen, praten en overleggen over 1-1-2 en daaraan gerelateerde zaken. 'No missed calls' was en is het adagium, zoals een verantwoordelijk minister ooit aangaf. Het streven is dat niemand 1-1-2 niet kan bereiken als hij of zij hulp nodig heeft. Mijn netwerk breidde zich uit met meer externe contacten, niet alleen hulpdiensten zoals brandweer, ambulance, politie en KMar, maar tevens overleggen met KPN, ministeries, TNO, ANWB enzovoort."

2018, Driebergen, Wim bij een 1-1-2 melding

"1-1-2 is ook onderhevig aan veranderingen en een mooi voorbeeld daarvan is 'eCall' (Emergency Call). Een systeem dat dit jaar vanwege Europese verplichtingen in nieuwe goedgekeurde auto's wordt ingebouwd. eCall zendt automatisch een signaal uit naar 1-1-2 na een ongeluk of aanrijding. Er worden data meegezonden waardoor het voor hulpverleners duidelijk wordt waar de auto zich precies bevindt, hoeveel personen er inzitten, en welke brandstof gebruikt wordt. Het klinkt futuristisch, maar het is al werkelijkheid en nog maar het begin, want binnen onze maatschappij en ook daarbuiten volgen (communicatie) ontwikkelingen zich snel op, waarbij 1-1-2 moet aansluiten. Je moet daarvan goed op de hoogte blijven en je breed laten informeren. En omdat er eigenlijk geen vergelijkbaar product zoals 1-1-2 in Nederland bestaat en er met andere landen binnen Europa wordt samengewerkt, ga ik weleens de grens over om te overleggen en confereren. Niet het meest vervelende klusje en op deze manier maak ik Schiphol ook weer eens van de andere kant mee. Een prachtige job waarbij mijn jarenlange meldkamerervaring goed van pas komt. Door mijn werk mag ik bijdragen aan een product dat iedereen kent. De burgers hebben een rotsvast vertrouwen in 1-1-2 en het is vanzelfsprekend dat er een grote politieke druk op rust."

Niet alleen in Nederland is aandacht voor 1-1-2 maar ook in Europa waar 'De Europese Dag van Alarmnummer

1-1-2' bestaat, jaarlijks op 11 februari (11-2). Wim: "De Europese Commissie heeft deze dag in het leven geroepen om mensen er bewust van te maken dat 1-1-2 in alle EU-lidstaten bereikbaar is voor hulp in levensbedreigende situaties."

Aansluitend bij nieuwe (technische) ontwikkelingen op meldkamergebied verandert er in de toekomst organisatorisch ook weer het nodige. "Vroeger waren er meldkamers van hulpdiensten in bijna elke stad of dorp. Enige tijd geleden werden deze op dezelfde werkvloer bij elkaar gezet, gecoloeerd in vakjargon. Elk van de 25 veiligheidsregio's in Nederland beschikte over een gecoloeerde multidisciplinaire meldkamer met als voordeel dat bij grootschalige incidenten de inzet direct goed gecoördineerd kan worden. Dit mede door het gebruik van dezelfde meldkamersystemen. Er is nu een traject ingezet om meldkamers samen te voegen. Er zijn nu nog 19 regionale meldkamers waar de intake en coördinatie van een melding plaatsvindt en één landelijke 1-1-2 aanname centrale in Driebergen. Uiteindelijk zullen er nog maar 10 multidisciplinaire meldkamers zijn die binnen één organisatie, de Landelijke Meldkamer Samenwerking (LMS), gaan samenwerken. Techniek en proces zullen daarbij zoveel mogelijk geharmoniseerd worden. Vanuit mijn rol sluit ik steeds vaker aan bij de LMS, dat overigens een organisatieonderdeel is van de Nationale Politie. Het multidisciplinaire karakter van de LMS wordt benadrukt

door het feit dat het plaatsvervangend hoofd een KMar-collega is. De meldkamer van de KMar op Schiphol gaat mede deel uitmaken van dit proces. Er zijn ook vergevorderde plannen om een landelijke KMar-meldkamer in het midden van het land te bouwen."

2014, Wim Vroegindeweij

Wim, al enige tijd hoofdinspecteur, kwam in 1979 als dienstplichtige op bij het Wapen en werd in 1981 beroepsmarechaussee. Na zijn opleiding werd hij een jaar geplaatst bij de wachtbrigade Soestdijk om daarna in 1983 bij Brigade Soesterberg te gaan werken. Uw redacteur luisterde ook een half uurtje mee aan een 1-1-2 meldtafel. Petje af en veel waardering voor de centralisten die alle meldingen verwerken. Voor Wim is de tijd voorbij gevlogen en het specifieke domein waarin hij zich bevindt, bevalt hem goed. Zijn tijd bij de KMar zoals hij heel duidelijk aangaf, was daarvoor een zeer goede basis. Daar mogen wij best trots op zijn!

Uit hetzelfde hout gesneden

April 1983, Apeldoorn, ouderdag: (1e gelid vlnr) Jaco Bruekers, Cees Lindenberg en Rob Mantje

Op de weilanden bij Kasteel Vorden, een van de acht kastelen die in en om Vorden liggen, is dit jaar in het eerste weekend van juli het 'Historisch Festijn Vorden' gehouden. Alles draaide bij dit festijn om de brede geschiedenis. Het publiek werd een heuse tijdreis aangeboden, beginnend in de periode ver voor het begin van onze jaartelling en eindigend in de 20e eeuw. | Door: Martin Aalbers

Bezoekers van dit historisch festijn konden verschillende kampementen van levende geschiedenisgroepen uit binnen- en buitenland bezoeken. 'Re-enactment' ofwel het naspelen of uitbeelden van historische gebeurtenissen wordt zo natuurlijk mogelijk gedaan in de historische kleding en bijbehorende authentieke attributen en bij voorkeur op de plaats waar de uitgebeelde gebeurtenissen plaatsvonden. Dat weekend in juli, bij 'mijn reis door de tijd' zag ik bij het tijdvak 20e eeuw, waar getrouwe weergaven van de Tweede Wereldoorlog en de Koude Oorlog werden uitgebeeld, de re-enacters van de 'Stichting Re-enactment Dienstplichtig Marechaussees' (SRDM). Het blauwe vaantje met de springende granaat aan de radiomast, zag je al van enige afstand en wekte direct mijn nieuwsgierigheid. Gelijk zie je herkenning en gelijkheid met je eigen diensttijd en als redelijk oude stomp van lichting 67-3 kijk je met enige argwaan en aarzeling naar de opgestelde CP. Totdat naar me werd geroepen: "Je wilt me zeker niet meer kennen!" Ik moest goed kijken waar het vandaan

kwam en bij het wisselen van de eerste woorden viel het kwartje bij mij. Het was Jaco Bruekers. In de jaren 2002-2008 hebben we in Veghel samen in een projectgroep gezeten.

Dienstplicht

Jaco ziet op 1 december 1962 in Veghel het levenslicht. Na de lagere school door-

loopt hij de leao en de meao. Bij de keuring voor zijn nummer heeft hij zijn voorkeur uitgesproken om zijn dienstplicht bij de Koninklijke Marechaussee te willen vervullen. In afwachting van zijn 'oproeping ter inlijving' heeft hij een aantal maanden vakantiewerk gedaan. Op 3 november 1982 begint hij met lichting 82-6 aan de opleiding tot chauffeur/

September 1983, oefening Atlantic Lion, mar2 Bruekers (staand met baret)

radiotelegrafist op de Koning Willem III-kazerne. Namen die hij zich herinnert zijn die van luitenant Terpstra, de opperwachtmeesters Rijken en Noordhuizen en de wachtmeesters Ter Horst, Van der Zaag en De Reus.

Zijn parate periode vervult Jaco bij 11 Maresk op de Oranjekazerne in Schaarsbergen. Naast kazernediensdiensten en onderhoud aan uitrusting en voertuigen heeft hij algemene verkeerscontroles en diverse colonnebegeleidingen zoals naar Senelager gedaan. In september 1983 is de oefening Atlantic Lion gehouden, in die periode de grootste oefening van het Nederlandse leger na de Tweede Wereldoorlog. Naast Nederlandse eenheden nemen, met ruim 15.000 voertuigen, Amerikaanse, Engelse en Duitse leger-eenheden deel aan deze oefening. Atlantic Lion is voor Jaco een hoogtepunt gedurende zijn parate tijd. Na bijna veertien maanden gaat lichte 82-6 op 23 december 1983 met klein verlof.

Terug in de burgermaatschappij

In de jaren tachtig van de vorige eeuw was er sprake van een ernstige wereldwijde economische crisis. Van november 1983 tot en met januari 1984 werd het record van 639.000 werklozen gehaald. Bijna 10% van de beroepsbevolking zat zonder werk. In diverse gemeenten ontstonden projecten voor werklozen, waarbij onder andere cursussen en andere

activiteiten voor werklozen werden georganiseerd en waarbij werklozen begeleid werden naar een betaalde baan. Zeker voor de jongeren was het bijzonder moeilijk om aan het werk te komen en vanwege de enorme jeugdwerkloosheid werd ook wel gesproken over de 'verloren generatie'.

Ook Jaco maakt deel uit van deze worstelende generatie en heeft het aan den lijve ondervonden. Zijn vader is inspecteur bij de 'N.V. Elevator Maatschappij Groningen' en via hem krijgt hij een baantje bij die maatschappij als 'controleur denaturering van melkpoeder' (het ongeschikt maken voor menselijke consumptie). Om misbruik van hiervoor toegekende subsidie te voorkomen, moet er toezicht komen en wordt Jaco aangesteld als controleur van dat denatureringsproces bij diverse bedrijven in Noord-Brabant.

Gemeentelijke overheid

Om de werkloosheid zoveel mogelijk te bestrijden werden in de jaren tachtig door de overheid verschillende maatregelen getroffen om zoveel mogelijk mensen aan een betaalde baan te helpen. In 1984 begint Jaco op grond van de WVR (werkverruimende maatregelen) bij de gemeente Uden als 'medewerker milieu'. Hij heeft zijn draai snel gevonden en na een jaar stapt hij over naar de gemeente Sint-Oedenrode als 'medewerker alge-

mene zaken en milieu'. Ruim zes jaar is hij daar werkzaam geweest en in deze tijd heeft hij een studie Bestuursambtenaar gevolgd aan de Bestuursacademie Nederland. In 1991 solliciteert hij bij de gemeente Boekel als 'medewerker algemene zaken'. Boekel is een kleine gemeente en op zijn afdeling komen veel zaken voorbij die raakpunten hebben met thema's als: APV, leerplicht, bezwaar en beroep en zelfs de verpachting van kermisstandplaatsen. Eind jaren negentig volgt hij een HBDO-studie (Hogere Bestuursdienstopleiding) met als specialisatie algemeen juridische zaken.

In Boekel wordt de kiem gelegd voor zijn verdere carrière op het gebied van openbare orde en veiligheid. In de tien jaar dat Jaco daar werkzaam is geweest, is zijn interesse voor veiligheid en crisisbeheersing ruimschoots gewekt. Om de verworven theoretische kennis in praktijk te kunnen brengen, solliciteert hij in 2001 in zijn geboorteplaats Veghel bij de gemeente naar een passende functie. Veghel, toen een middelgrote gemeente met ruim 27.000 inwoners, heeft meer mogelijkheden om door te groeien dan Boekel. Jaco wordt aangesteld als 'ambtenaar openbare orde, veiligheid en crisisbeheersing' en bekleedt deze functie bij diverse afdelingen, zoals Brandweer en Bestuursondersteuning.

In 2013 begint Jaco aan de tweejarige studie Master of Crisis and Public Order Management (MCPM) aan de Politieacademie en het Instituut voor Fysieke Veiligheid (IFV). In het kader van het professionaliseren van de crisisbeheersing bij de overheid zijn er in 2013 afspraken gemaakt over de inzet van onder andere de gemeentelijke processen tijdens een crisis. Jaco maakt sinds die tijd deel uit van een team regionale 'Officieren van Dienst Bevolkingszorg' (OvD-BZ). Een OvD-BZ coördineert die processen tijdens incidenten en werkt nauw samen met politie, brandweer en geneeskundigen. Indien noodzakelijk is Defensie de vierde partij bij een crisis of calamiteit. Dat gebeurt bijvoorbeeld tijdens oefeningen op Vlieg-basis Volkel, waaraan dan ook de KMar meedoet. Jaco en zijn collega's zijn inzetbaar in zeventien gemeenten in noord en oost Noord-Brabant. In mei 2018 is Jaco de functie van 'juridisch medewerker

17 juni 2016, Schijndel, tientallen kinderen met brandwonden tijdens Hell's Highway Run, burgemeester Jetty Eugster overlegt met de hulpdiensten (2e persoon van links: Jaco Bruekers)

foto: Bart Meesters / Meesters Multi Media

vergunning, toezicht en handhaving' gaan vervullen bij de fusiegemeente Meierijstad, een gemeente met 80.500 inwoners en met ruim 185 km² het grootste grondgebied van de provincie Noord-Brabant. Deze functie biedt hem de ideale mix tussen openbare orde en handhaving.

RESPECT, DISCIPLINE en KAMERAADSCHAP

Geschreven met hoofdletters! Deze drie woorden kenmerken de levenswandel van Jaco. De basis is gelegd tijdens de elementaire opleiding in Apeldoorn, waarbij de wachmeesters Ter Horst en Van der Zaag een belangrijke rol hebben gespeeld. Op de dag van opkomst is alles nieuw: met de bus en/of de trein naar Apeldoorn, de DAF YA-4440 die je naar de kazerne brengt, het gebouw en de slaapruinten. Na een paar dagen is het nieuwe er van af en wordt de kamer waar je slaapt al een redelijk vertrouwde omgeving. Al vrij snel vindt Jaco in Cees Lindenberg een gelijkgestemde en beiden trekken naar elkaar toe. Het klikt tussen hen.

Door het vertrek van lichteinggenoten naar andere onderdelen worden er nieuwe kamerindelingen gemaakt en meldt zich een gegadigde voor een vrijgekomen bed op de kamer bij Jaco en Cees. De man spreekt met een sterk Noord-Hollands accent: "Is hier nog een plaats voor mij, kan ik hier komen liggen?" Rob Mantje krijgt de vrij gekomen plaats toegewezen. De mannen zijn inmiddels aan het nieuwe leven gewend en het ijs is snel gebroken. Hoewel verschillend van aard zijn zij alle drie uit hetzelfde KMar-hout gesneden. De drie-eenheid Jaco-Cees-Rob is een feit geworden.

Een kleine zes maanden hebben zij samen opgetrokken, maar aan alles komt een eind. Er volgen plaatsingen bij de parate eenheden: Jaco naar 11 Maresk in Schaarsbergen, Cees en Rob naar 103 Maresk in Nunspeet. Denk je, dat hiermee aan hun vriendschap een einde zou komen, dan heb je het finaal mis. Het contact wordt niet verbroken, integendeel. Ze bellen regelmatig en zoeken elkaar thuis op. Ook tijdens de oefening Atlantic Lion zien ze elkaar, weliswaar kort tijdens de werkzaamheden, maar het is of ze nooit van elkaar weg zijn ge-

2 september 2018, Airborne begraafplaats Oosterbeek, SRDM-delegatie tijdens Airbornemars

1983, kameraden sinds november 1983: (vlnr) Rob, Jaco en Cees

weest. Het is vertrouwd. Nadat ze met klein verlof zijn gegaan, verliezen ze elkaar ook niet uit het oog. Jaco was en is de verbindende factor. Niet alleen met verjaars- en feestdagen hebben ze contact, maar ook tussendoor.

Keerpunt

Twintig jaar na het afzwaaien komt er een keerpunt. In 2012 treedt Cees toe tot de 'Groep Dienstplichtige Marechaussees' (GDM), een re-enactment groep. Hij brengt structuur in de groep en bouwt die uit tot wat nu de SRDM is. Ruud Schokker (8 december 2017 overleden, zie MC 2018-1 'Plechtige uitvaart voor oprichter en erelid SRDM'), maakt ook deel uit van GDM en heeft samen met Cees de transitie naar SRDM geïnitieerd. Het kon niet uitblijven en in 2014 zijn ook Jaco en Rob lid geworden van SRDM en is de wederopstanding van de 'drie-eenheid in uniform' een feit. Sindsdien zijn de mannen door de SRDM-activiteiten onafscheidelijk met elkaar verbonden. Cees is voorzitter en Jaco vervult de rol van secretaris.

SRDM treedt jaarlijks zo'n zeven tot negen keer naar buiten. Om herdenkin-

gen ceremonieel op te luisteren maar ook bij bijzondere manifestaties geven zij acte de présence. Zij beschikken over drie DAF's YA-66 en een Landrover 4x4, alle in KMar-uitmonstering. Gezien de positieve reacties komt het optreden van de groep goed over, ook bij oudgedienden roept het direct herkenning op. SRDM brengt in beeld en draagt uit wat de taken en bevoegdheden waren van de dienstplichtige marechaussees en waken over de kernwaarden die aan de MP waren toebedeeld. De huidige groep bestaat uit dertien voormalig dienstplichtige marechaussees, die allen gemeen hebben dat zij gevormd en gekneet zijn op het Opleidings Centrum KMar in Apeldoorn. Dit is het bindmiddel van de groep!

Het actief deelnemen aan de SRDM-evenementen, terrariumkunde (het houden van reptielen) en exotisch tuinieren zijn drie langjarige hobby's van Jaco. In zijn woonplaats Heeswijk-Dinther ademt de woning en tuin van Jaco en zijn vrouw Yvonne een tropische sfeer. Binnen en buiten vind je terrariums voor hagedissen en schildpadden. De tuin is geheel in overeenstemming met rotsen opgebouwd en ingericht met winterharde palmen en cactussoorten, yucca's, bananen en agaves.

Postadres Turfsingel

Deel 41 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'

Door Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

“Onze onvergetelijke vrienden, Hielke v.d. Heide (Piet v.d. Elst) en Wim Homoet (Hommes). Wanneer je den ene zag, kon de andere niet verre zijn. Piet ogenschijnlijk de stuurse, Wim altijd even opgeruimd en blijmoedig in alles; beiden ‘Kerels’, waarop, in de moeilijkste en de meest gevaarvolle omstandigheden, zonder meer kon worden gerekend.”

Wim Homoet (20), gedemobiliseerd beroepssergeant, krijgt medio augustus 1940 een aanstelling als marechaussee te voet bij de VIIIe Divisie Marechaussee. Voor zijn eerste plaatsing (en opleiding) gaat hij naar de Brigade Leeuwarden. In 1941 wordt hij geplaatst of gedetacheerd bij de Brigade Veenhuizen voor de bewaking van gestichtsgevangenen en gaat daarna naar de Brigade Bedum (Groningen). In februari en maart 1943 heeft hij dienst in kamp Westerbork. Marechaussees uit de drie noordelijke provincies hebben vanaf maart 1941 daar beurtelings dienst in het ‘Centraal Vluchtelingenkamp Westerbork’, per juli 1942 onder gezag van de SS als het *Juden-durchgangslager* Westerbork. Vanaf januari 1943 is het ‘Detachement Marechaussee’, groot zestig man, belast met de buitenbewaking van het kamp.

Marechaussees in Veenhuizen, rechts Homoet

Hielke van der Heide (20) verbindt zich in februari 1941, zeven maanden na zijn afzwaaien als dienstplichtig luchtdoelartillerist, bij het Depot Marechaussee te Apeldoorn als marechaussee te voet. Na een half jaar opleiding wordt hij geplaatst bij het Eskadron Groningen in de stad Groningen, al snel gevolgd door een plaatsing bij de Brigade Bedum in december 1941.

Marechausseebrigade Bedum

De politie in Nederland (gemeentepolitie, rijksveldwacht en marechaussee) wordt door de bezetter uitgebreid en gereorganiseerd. Nadat in maart 1941 de Rijksveldwacht is opgevoerd, krijgt Bedum per 1 april 1941 een marechausseebrigade met opperwachtmeester Ter Horst als commandant; Bernardus Ter Horst is afkomstig van de Rijksveldwacht. De brigade is

gevestigd in een woning aan de Coendersstraat 23. Ter Horst is een felle tegenstander van het nationaalsocialisme en een NSB-hater. Hij laat waarschuwen voor arrestaties en ondersteunt de illegaliteit met het verstrekken van inlichtingen. Wanneer in september 1942 de Brigade Bedum de opdracht krijgt om het joodse echtpaar Meijer (de enige twee joden in Bedum) te arresteren, worden ze op tijd gewaarschuwd door de marechaussees Homoet en Van der

Willem Frederik Homoet wordt op 4 september 1919 in Zeist geboren. Vader Homoet is boekhouder, maar heeft in de jaren 1899-1905 bij de Koninklijke Marechaussee gediend als marechaussee en brigadier-titulair. Wim groeit op in Zeist als jongste in een gereformeerd gezin met vijf kinderen. In 1927 overlijdt zijn vader op 50-jarige leeftijd. Wim slaagt voor het examen mulo-A, behaalt het diploma drogist en gaat werken als bediende in een drogisterij.

In juli 1938 neemt Wim – hij is dan 18 jaar – vrijwillig dienst bij de landmacht, bij het Bataljon Geneeskundige troepen, gelegerd in de Willemskazerne en de Citadelkazerne te Gorinchem. Dit nieuwe bataljon, gevormd uit vier compagnieën geneeskundige troepen uit Breda en Utrecht, is daar pas sinds 1 juni in garnizoen. Homoet wordt in juli 1939 bevorderd tot korporaal en drie maanden later tot sergeant. Inmiddels is per 28 augustus de algemene mobilisatie van het Nederlandse leger afgekondigd. Het Bataljon Geneeskundige troepen – in feite een opleidingseenheid voor dienstplichtigen – wordt omgevormd tot een opleidingsdepot. Alle depots worden nu naar de Vesting Holland overgebracht, het Depot Geneeskundige troepen naar Amsterdam. Homoet wordt in september 1939 als instructeur geplaatst bij 3 Depotcompagnie Geneeskundige troepen.

Over Homoets persoonlijke belevenissen tijdens de meidagen van 1940 is niets bekend. Bij de demobilisatie wordt hij per 15 juli 1940 eervol uit de militaire dienst ontslagen.

Heide persoonlijk. Bij een latere verplaatsing van deze mensen naar een ander onderduikadres geeft de familie Ter Horst hen tijdelijk onderdak.

Bij de volgende politiereorganisatie in maart 1943 wordt de Staatspolitie opgericht, waaronder nu ook de politie op het

Hijkke van der Heide wordt op 4 maart 1919 geboren in de gemeente Menaldumadeel in Friesland. Hij groeit op in het buurtschap Beetgumermolen als jongste in een gereformeerd gezin met vier kinderen, waar vader de kost verdient als voerman /groenteventer. Na de lagere school gaat Hijkke aan het werk met als laatste baan melkcontroleur in een zuivel-fabriek. In augustus 1939 overlijdt vader Van der Heide op 50-jarige leeftijd.

Als dienstplichtige wordt Hijkke begin juli 1939 ingelijfd bij 2 Regiment Luchtdoelartillerie in de Oranje Nassaukazerne te Amsterdam en geplaatst bij 19 Batterij Luchtdoelartillerie (3 stukken Vickers 7,5 cm tl). Na de afkondiging van de mobilisatie op 28 augustus gaan de luchtdoelbatterijen naar hun oorlogsofstellingen: 19 Batterij Luchtdoelartillerie aan de zuidzijde van de Moerdijkbruggen, opgesteld in het open veld zonder enige dekking. Door een Duitse luchtaanval in de vroege morgen van 10 mei 1940 wordt deze batterij, met maar twee inzetbare stukken, uitgeschakeld. Een deel van de manschappen slaagt erin met een pont over het Hollands Diep terug te trekken en raakt aan de noordzijde weer betrokken bij gevechten.

Of soldaat Van der Heide in de meidagen 1940 ook bij Moerdijk was, is niet bekend. In een 'In memoriam' uit 1947 staat geschreven: "Hielke zou voor een onderscheiding worden voorgedragen. 'Ik heb slechts mijn plicht gedaan en wens daarvoor geen beloning', waren zijn woorden." Bij de demobilisatie gaat hij per 5 juli 1940 met groot verlof.

platteland valt. Deze heet nu 'Marechaussee (Gendarmerie)' en is georganiseerd in posten, groepen, afdelingen, districten en gewesten. De gemeenten Bedum, Adorp en Winsum vallen nu onder de Groep Bedum. Ter Horst krijgt ontslag bij de Marechaussee en een aanstelling als onderluitenant bij de Staat-

spolitie met een indeling bij de 'Marechaussee (Gendarmerie)'; hij wordt commandant van de Groep Bedum. Uiteraard gaat ook zijn personeel over naar de Staatspolitie, waaronder Homoet en Van der Heide. Beiden worden aangesteld in de rang van wachtmeester.

De maat is vol

In de dagbladen van 29 april 1943 staat in een "Bekendmaking" dat "de leden van het voormalige Nederlandsche leger terstond opnieuw in krijgsgevangenschap worden weggevoerd." (N.B. De beroeps-officieren zijn al in mei 1942 in krijgsgevangenschap genomen). Deze oproep van de *Wehrmachtbefehlhaber in den Niederlanden* slaat in als een bom. In Twente wordt dezelfde dag nog de aanzet tot protest gegeven gevolgd door stakingen en demonstraties bijna overal in Nederland. Met veel geweld worden de stakingen neergeslagen. De *Höhere SS- und Polizeiführer* Rauter kondigt het politiestandrecht af waardoor in enkele dagen bijna tweehonderd doden vallen bij standrechtelijke executies en bij beschietingen op straat.

Voor Wim Homoet en Hijkke van der Heide is de maat nu vol. Zij duiken op 5 mei onder en komen terecht in het gehucht Heksum (gemeente Adorp) op de boerderij van Meindert Veldman. In een politieradiobERICHT van 6 mei wordt verzocht om opsporing en aanhouding van vier marechaussees (Homoet, Van der Heide, Alderliesten en Zweepe) die plotseling "in een overspannen toestand" waren verdwenen. Het dagblad 'Amigoe di Curaçao' van 7 mei meldt: "Drie Nederlandse politie-mannen zijn verdwenen. Ondergedoken! Twee uit Bedum. Een uit Beesterzwaag. De twee lieten een brief achter, dat hun geen andere weg open stond dan te verdwijnen."

In de maanden hierna duiken nog meer politiemannen onder. Rauter wil dit stoppen en laat familieleden van ondergedoken politiemannen gijzelen. In augustus 1943 worden Wims zuster Jo, en Hijkkes moeder, broer en twee zussen opgepakt. Op 16 december bezoekt Rauter kamp Vught en zegt de ongeveer 150 gegijzelde familieleden toe dat ze voor Kerstmis weer naar huis mogen. De drie zussen verlaten op 18 december het kamp,

Hijkkes moeder en broer Romke pas op 10 januari.

Op hun onderduikadres bij Meindert Veldman krijgen Wim en Hijkke valse persoonsbewijzen op naam van Wim Hommes respectievelijk Piet van der Helst. De verving slaat al snel toe, slechts het clandestien slachten van een dier bezorgt wat afleiding. Meindert heeft contacten met een groep in Delfzijl, die personen naar het neutrale Zweden kan overvaren, een mogelijkheid voor Wim en Hijkke om naar Engeland te ont-komen. Deze groep 'Zwaantje' wordt echter op 21 juli 1943 opgerold. Meindert is zelf ook illegaal bezig, en zo raken Wim en Hijkke daarbij betrokken. Hij maakt deel uit van de groep Kroon (vanaf november 1943 genaamd Nulgroep), een LO-verzorgingsgroep die ook een "inlichtingendienst" en een dienst "gewapend verzet" kent. Zijn boerderij is gastvrij voor onderduikers en illegale werkers.

Liquidatie opperluitenant Klavers

In de marechausseekazerne van Zuidhorn houdt naast het commando van de Groep Zuidhorn ook opperluitenant Derk Klavers (52), vanaf 1 april 1943 commandant van de Afdeling Zuidhorn, kantoor. Deze vooroorlogse wachtmeester van de Koninklijke Marechaussee, in 1942 NSB-lid geworden, heeft carrière gemaakt in dienst van de Nieuwe Orde. In de ochtend van 22 september 1943 wordt hij, fietsend vlak voor zijn huis, door twee jongemannen in de rug geschoten. 's Avonds overlijdt hij in een Gronings ziekenhuis.

Die avond daarvoor is in Zuidhorn een vergadering gehouden waarin over het lot van Klavers is beslist. Ook Wim en Hijkke zijn daarbij aanwezig en zij schieten de volgende morgen de man neer. Het uitgebreide politieonderzoek levert niets op en zware represailles blijven uit. Over de periode na de liquidatie tot mei 1944 is niets bekend over Wims en Hijkkes activiteiten.

Knokploegen in Groningen

In Groningen is vóór april 1944 geen provinciale KP(knokploeg)-organisatie, maar zijn verzorgingsgroepen actief, al dan niet in LO-verband (Landelijke Orga-

nisatie voor hulp aan Onderduikers), die ook overvallen, kraken en liquidaties plegen. Uiteindelijk wordt de provincie verdeeld in vier KP-rayons: de stad, Veenkoloniën/Slochteren, Noordoost-Groningen en Westerkwartier. Willem Brander wordt provinciale KP-leider en Meindert Veldman tweede man, tevens KP-leider Westerkwartier. Wanneer Brander op 18 juli wordt gearresteerd, volgt Meindert hem op. Wim en Hijlke maken deel uit van KP-Westerkwartier.

Meindert Veldman (1904-1945)

Inmiddels hebben Wim en Hijlke vanaf begin mei 1944 onderdak op adressen in de Groningse Korrewegwijk. Ze komen vaak in het kosthuis van mevrouw Speelman aan de Steentilstraat, want daar verblijven sinds mei twee ondergedoken collega's: marechassees Jan Hoeder en Marinus Smit. Beiden zijn in oktober 1943 als onbetrouwbaar ontslagen en overgebracht naar Kamp Amersfoort, waaruit zij op 30 maart 1944 weten te ontsnappen. De vier gaan samenwerken, maar krijgen begin juni onenigheid over de verdeling van buitgemaakte wapens. Jan en Marinus vertrekken en de samenwerking eindigt. [zie MC 2017-3, artikel 'Anna Paulownastraat 26' voor Jan Hoeder (overleden in concentratiekamp Neugamme) en Marinus Smit].

In dat kosthuis woont sinds oktober 1943 ook Geesje Bleeker uit Delfzijl. Ze werkt op het distributiekantoor in Groningen. Geesje (24) heeft een open karakter en sluit snel vriendschap met haar medebewoners, maar verhuult wel haar sluimerende affaire met Becker, een lid van de *Sicherheitspolizei* (Sipo) die inmiddels in Arnhem werkt. Ook spreekt ze af en toe een vriend van Becker, de Sipo-agent Schäper. Al snel wordt ze in het pension in vertrouwen genomen en weet zo van de illegale praktijken van medebewoners en hun bezoekers. Ook na het vertrek van Hoeder en Smit zoekt Hijlke Geesje nog op. Ze kunnen het goed vinden met elkaar en raken verliefd. Wanneer Geesje ontslag krijgt, gaat ze op Hijlkes verzoek voor de KP werken. Als koerierster 'Rennie' komt ze overal, wordt vertrouwd, neemt deel aan vergaderingen, en leert veel mensen en adressen uit de illegaliteit kennen.

Begin juli worden in een pension aan de Turfsingel 51a, waar ook Wim, Hijlke en Geesje aanwezig zijn, enkele plannen besproken: de overval op de Arbeidsdienst te Groningen, de liquidatie van rechercheur Luchtenberg (werkt voor de Sipo), en de bevrijding van Trouw-medewerker Thijs Drupsteen uit een politiecel in Delfzijl. Met pensionhoudster mevrouw Kroon wordt afgesproken dat haar woning als post-/contactadres zal worden gebruikt. Geesje zal daar post brengen en afhalen. Een krant voor het raam wordt het teken dat er post is en alles veilig is. Overigens hebben Wim en Hijlke nog plannen om de NSB'er en landwachter Vogelzang (locoburgemeester van Bedum) en onderluitenant der Staatspolitie Klüter uit Winsum (voorheen veldwachter te Winsum) te liquideren.

Sabotage en overval Slochteren

De landelijke KP-top geeft opdracht de voor de Duitse *Wehrmacht* bestemde strovoorraden en opslagplaatsen in brand te steken. Thuis bij Berend Thobokholt (KP-leider Noordoost-Groningen) aan Schuientdiep bespreekt de KP deze opdracht. In de nacht van 14 op 15 juli brandt een grote partij stropakken naast de strokartonfabriek De Halm in Hoogkerk mede door toedoen van Wim en Hijlke. Het plan voor de opslagplaats bij

de fabriek in Appingedam blijkt te riskant, maar de 'strotreinen' die 's avonds vaak blijven staan in Stedum, gaan wel in de brand.

De overval op het distributiekantoor van Slochteren op 21 juli, voorbereid en uitgevoerd door KP'ers van drie groepen (Slochteren, Noordoost-Groningen, Westerkwartier), verloopt aanvankelijk volgens plan. Echter een van de opgesloten distributieambtenaren weet met een reservesleutel te ontsnappen en waarschuwt de politie. De overvallers zijn dan al op de terugweg met de buit in de fietstassen en gaan in meerdere richtingen uiteen. Doch drie van hen worden verrast door *Ordnungspolizei* en Sipo, waarvan twee bij hun vlucht worden doodgeschoten. Overvallers Wim en Hijlke brengen op de terugweg de inhoud van hun fietstassen naar de boerderij van Meindert in Heksum.

In de val

Een volgende actie is de bevrijding van Drupsteen in Delfzijl, waarvoor op 27 juli om 20.00 uur een bespreking zal worden gehouden op het bekende adres aan de Turfsingel. Geesje wil met mevrouw Kroon een afspraak maken voor een andere ontmoeting, belt daar om 18.00 uur nietsvermoedend aan en wordt gearresteerd. Tegen 19.30 uur staat Thobokholt voor de deur en wordt ook gearresteerd. Terug van een verkenning in Delfzijl bellen Wim en Hijlke aan. Sipo-agent Faber opent de deur en er vallen meteen schoten. Wim vuurt maar mist, Hijlke wordt door Faber in de buik/borst geschoten en valt neer. Faber gaat achter de weggrennende Wim aan, krijgt hem uiteindelijk te pakken en brengt hem naar Sipo-dienststelle in het Scholtenhuis. De gewonde Hijlke staat weer op en vlucht, achterna gezeten door opperluitenant Van der Sluis. Er wordt heen en weer geschoten, Hijlke wordt in een arm en enkel geraakt, en valt neer. Van der Sluis vervoert hem op een fiets naar het Scholtenhuis. Hij is er slecht aan toe en kan nauwelijks worden verhoord. Na onderzocht te zijn door dokter Steringa wordt hij met een ambu-

Nieuwe Apeldoornsche Courant 15-7-1944 (bron: Delpher.nl)

lance naar het ziekenhuisje van Kamp Vught gebracht.

In het Scholtenhuis wordt Geesje door de haar bekende Schäper verhoord en ze vertelt alles wat ze weet: (schuil)namen, organisatie, plannen, (onderduik)adressen enzovoort. Ze wijst de weg naar de boerderij in Heksum, waar Meindert Veldman en een deel van de buit uit Slochteren worden gevonden. Hierna volgen nog vele arrestaties. Wim, Meindert en anderen zitten vast in het Scholtenhuis en/of het Huis van Bewaring in Groningen. Zij worden op 8 augustus naar Kamp Vught gebracht en opgesloten in de 'Bunker', de Sipo-gevangenis in het kamp. Geesje wordt na enkele dagen onder voorwaarden vrijgelaten.

Concentratiekamp

Door de snelle nadering van de geallieerden wordt Kamp Vught op 5 en 6 september 1944 in grote haast ontruimd, de mannen gaan op transport naar concentratiekamp Sachsenhausen en de vrouwen naar kamp Ravensbrück. Maar Hijke wordt door zijn verwondingen niet vervoerbaar geacht en wordt op de 5e doodgeschoten; zijn lichaam wordt gecremeerd. De gevangenen van de Bunker gaan op de 6e op transport naar Sachsenhausen bij Oranienburg, waar ze na aankomst in een grote colonne naar het acht kilometer verderop gelegen *Heinkel-lager* in Germendorf moeten lopen. Daar worden ze wekenlang in een grote vliegtuighal in quarantaine gehouden. Regelmatig vertrekken transporten naar diverse *arbeitslager* van Sachsenhausen. De overblijvenden lopen begin oktober weer terug naar Sachsenhausen en moeten daar werken. In februari 1945 vertrekken vanuit Sachsenhausen vijf (zieken)transporten naar concentratiekamp Bergen-Belsen op de Lüneburger Heide. Wim Homoet en Meindert Veldman zijn op dezelfde dag, 20 februari in kamp Bergen-Belsen overleden.

In dit kamp sterven honderden mensen per dag, zoveel dat begraven of cremen niet meer mogelijk is. Bergen-Belsen wordt op 15 april door Britse troepen bevrijd. Ondanks de medische voorzieningen die snel door de bevrijders en de hulporganisaties worden opgezet, sterven tot juni 1945 nog circa 14.000 mensen

aan de gevolgen van ontberingen. In april en mei worden in massagraven meer dan 20.000 slachtoffers begraven.

'Het verraad van de Turfsingel'

Het is duidelijk. De Sipo heeft een val gezet en Geesje is schuldig aan 'het verraad van de Turfsingel'! Zo wordt het in de jaren na de bevrijding gezien. Toch ligt het wat complexer en is er sprake van een samenloop van omstandigheden. Eerder in juni wordt ondergedoken politieman Te Lindert gearresteerd in verband met de liquidatie van opperluitenant Keijer op 22 april 1944; referaatleider Knorr van de Sipo leidt dit onderzoek. Bij het verhoor noemt hij drie personen, waarvan er een na zijn arrestatie met de Sipo gaat samenwerken. Knorr laat hem vanuit het Scholtenhuis met een verrekijker de markt observeren en op 18 juli wordt Willem Brander gespot en gearresteerd, ze hebben de provinciale KP-leider in Groningen te pakken! Brander geeft bij zijn verhoor (en zware mishandeling) cruciale informatie weg zoals Turfsingel 51a als vergaderadres. Knorr gaat pas later, toevalligwijs op 27 juli met dit adres aan de slag. Van een vergadering later op die dag weet hij niets. Mevrouw Kroon wordt opgehaald en nu weten ze welke betekenis een krant achter het raam kan hebben. Wachtmeester Piet Faber (werkzaam bij de Sipo), opperluitenant Van der Sluis (in opdracht van politiefief Blank) en een derde worden erop af gestuurd om iedere bezoeker op dit adres te arresteren. Faber plaatst na binnenkomst van Geesje een krant achter het raam.

Zo zou het gegaan kunnen zijn, maar dit dossier bevat véél verklaringen van betrokkenen, ook tegenstrijdige, afgedwongen en herroepen verklaringen. Getuigenissen om zich zelf vrij te pleiten en/of anderen te belasten of ontlasten. Ook zijn er betrokkenen niet gehoord. Er is toen ook geen diepgravend onderzoek gedaan naar 'het verraad van de Turfsingel'. Wie heeft het adres Turfsingel 51a nu echt bekendgemaakt? Zou dit belastend kunnen zijn voor betrokken verzetsmensen? Voor Geesjes dagvaarding is dat ook niet nodig geweest. De bewezen feiten in deze zaak zijn al zwaar genoeg en daarboven op komt nog een andere zaak. Naar het waarom van haar handelen kan alleen maar worden geregist.

Geessien ('Geesje') Bleeker (1920-2011) moet zich na haar voorwaardelijke vrijlating door de Sipo nog wel regelmatig melden in het Scholtenhuis. Haar 'vrienden' uit de illegaliteit willen graag contact met haar en spreken af op 31 augustus in Hoogkerk. Ze nemen haar mee voor een veemproces. Het veemgericht is van oordeel dat verraad nog niet kan worden bewezen, maar zij blijft gevangene van de KP. Ze wordt op verschillende adressen ondergebracht, uiteindelijk in het Drentse Drijber. Daar ontstaat weer een soortgelijke situatie: ze krijgt vertrouwen, raakt verliefd, komt veel te weten. Er wordt een zender opgerold. Meer dan zestig mensen worden opgepakt, zes van hen overleven dit niet. Hierna wordt ze door de Sipo als informant ingezet. In 1947 wordt Geesje ter dood veroordeeld door het Bijzonder Gerechtshof van Amsterdam. Als jonge vrouw vol berouw krijgt ze gratie. Haar straf wordt omgezet in levenslang en na strafvermindering komt ze in 1960 vrij.

Wachtmeester Piet Faber (1920-1947), werkzaam bij de Sipo, wordt voor zijn vele misdrijven ter dood veroordeeld en op 10 juli 1947 geëxecuteerd.

Opperluitenant Jaap van der Sluis (1919-2000), NSB en Germaansche SS, wordt in 1946 mede in andere zaken ter dood veroordeeld. Hij krijgt na gratieverlening levenslange gevangenisstraf, die later wordt omgezet in twintig jaar.

Onderluitenant Bernardus Ter Horst (1886-1944), groepscommandant in Bedum, wordt door de locoburgemeester, NSB'er Vogelzang (!) in een val gelokt en gearresteerd. Als represaillemaatregel wordt Ter Horst met vier anderen op 8 december 1944 bij Marum doodgeschoten. Zie MC 2015-2, artikel 'Verboden munitie'.

De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren?

Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marechaussee4045@gmail.com.

De introductietekst van dit artikel komt uit een 'In memoriam' uit 1947 geschreven door "Toby", zijnde Berend Thobokhold, KP-leider Noordoost-Groningen. Naast primaire bronnen zijn o.a. geraadpleegd: 'Zuidhorn 1940-1945, van bezetting tot bevrijding' (H. Veldman, 2010), 'Het Scholtenhuis 1940-1945', deel 2 (M. Brinks, 2013) en 'Geesje Bleeker' (G. Dijkstra e.a., 2016).

Vriendendag in Overloon

De ouders van Jeroen Severs met eindredacteur Donald Weekenstroo

Op donderdag 18 oktober hield de 'Stichting Vrienden van het Museum der Koninklijke Marechaussee' haar jaarlijkse Vriendendag, deze keer in het Oorlogsmuseum Overloon. Een vast onderdeel van zo'n Vriendendag is de presentatie van een nieuwe brochure waarin weer een deel van de geschiedenis van het Wapen wordt uitgediept. | Door: Willem Geense

In de zaal voor deze Vriendendag trof je weer veel sponsors aan die de uitgave van de nieuwe brochure financieel mogelijk hebben gemaakt. Daarnaast veel andere trouwe en bekende 'vrienden' waardoor ook deze dag weer snel het karakter van een gezellige mini-reünie kreeg. Bijzondere gasten dit jaar waren de ouders van de in Irak gesneuvelde wachmeester der 1e klasse Jeroen Severs; hun aanwezigheid had alles te maken met de nieuwe brochure. Maar voordat het zover was, werd eerst de dagopening verzorgd door de stichtingsvoorzitter, kolonel b.d. mr. Wiete Hopperus Buma, die ook een toelichting gaf op het ontstaansproces van deze 52e brochure. Ook dit jaar is de voorplaat weer (belangeloos!) geschilderd door hobby-schilder Frans Ouwerkerk. Het is inmiddels alweer de 27e voorplaat die hij heeft gemaakt.

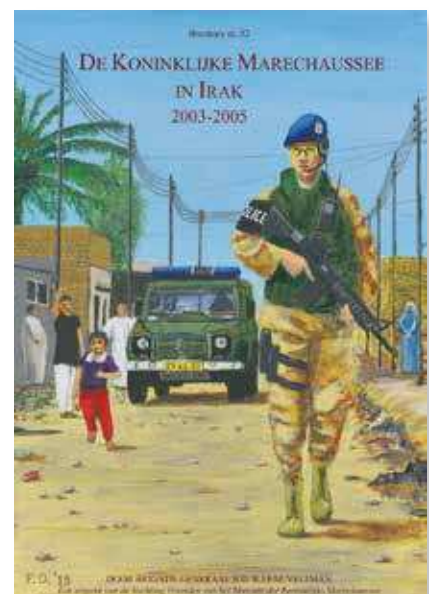
Hierna kreeg kolonel b.d. Hans Hovens, voorzitter van de 'Stichting Museum der Koninklijke Marechaussee' het woord (Ja, de KMar telt vele stichtingen). Hij gaf enige uitleg over de toekomst van ons eigen museum als onderdeel van de 'Stichting Koninklijke

Defensie Musea'. Een van wijzigingen is dat het prachtige Weeshuis in Buren helemaal bestemd zal worden voor het tonen van de collectie en dat de dependance (waar nu ook een deel van de collectie staat) daarvan wordt losgekoppeld. Deze dependance wordt dan het domein van alle soorten activiteiten met een marechaussee-achtergrond, zoals die van SMC (nog een stichting) en de 'Stichting van Houten', vergaderingen, reünies en borrels. Een soort eigen clubhuis.

De eindredacteur, kapitein ter zee b.d. Donald Weekenstroo, gaf daarna een toelichting op de totstandkoming van de nieuwe brochure, ook dit keer een dubbele editie van 56 pagina's. Donald moest helaas constateren dat het aantal 'vrienden' langzaam terugloopt; een fenomeen dat zo vele stichtingen en verenigingen treft. Onder het motto 'Vrienden zoeken Vrienden', riep hij op om op zoek te gaan naar collega's die nog geen lid zijn. Traditiegetrouw kondigde de eindredacteur alvast de volgende brochure aan die zal gaan over de bewogen geschiedenis van de KMar in het Caraïbisch gebied.

Brochure nr 52: 'De Koninklijke Marechaussee in Irak 2003-2005' door brigadegeneraal b.d. Rob Veltman

Over deze Nederlandse missie in Irak is inmiddels al veel geschreven en de brochure noemt op de laatste pagina de diverse grote rapporten die zijn verschenen met als onderwerpen: 'militair strafprocesrecht bij uitzendingen', 'vermeenen-

Op de cover: een marechausseeoppatrouille in een stad in de provincie Al Muthanna-Irak

de mishandelingen door Nederlandse militairen in Irak', 'besluitvorming Irak' en 'reconstructie van gebeurtenissen Ar Rumaytah op 14 en 15 augustus 2014'.

Deze onderwerpen maken al gelijk duidelijk dat het een moeilijke missie is geweest ondermeer vanwege de totaal andere cultuur, de vele politieke organisaties, het moeilijke gebied, de grote gevaarstelling, een onbetrouwbare lokale overheid, de oplopende spanningen tussen de KMar en de lokale bevolking en soms ook met de mariniers, en oplopend intern Iraaks geweld. Vanaf de start liep de militaire missie stroef door een grote spagaat tussen het Nederlandse politieke wensdenken en de harde realiteit ter plekke; iets wat bij Haagse politici soms maar moeizaam wilde doordringen.

Wie binnen de KMar over deze missie spreekt, noemt onmiddellijk 'de zaak Eric O' (schietincident) en natuurlijk het sneuvelen van de jonge wachtmeester der 1e klasse Jeroen Severs die op 14 augustus 2004 in Ar Rumaytah met zijn patrouille in een hinderlaag liep. Deze onderwerpen (en nog vele andere) komen in deze brochure uitgebreid aan bod.

Nederlandse rol in Zuid-Irak

Nederlandse troepen maakten van 2003-2005 deel uit van de Stabilisation Force Iraq (SFIR) in de Iraakse provincie Al Muthanna. In totaal hebben 7500 Nederlandse militairen aan deze SFIR-missie deelgenomen; hieronder 250 mannen en vrouwen van de KMar. De eerste 'battlegroup' (1NLBG) vertrok op 10 juli 2003 en bestond uit 1100 m/v van alle krijgsmachtdelen. De kern werd gevormd door het versterkte Eerste Mariniersbataljon, aangevuld met een genie-eenheid van de Koninklijke Landmacht en drie Chinook transport-helikopters van de Koninklijke Luchtmacht. De KMar nam deel met twee onafhankelijk van elkaar opererende detachementen: een (blauw) politiedetachement (à 12 man) voor de Nederlandse militairen en een (groen) MP-peloton (à 25 man) voor opleiding en monitoring van de lokale Iraakse politie. Het opleiden van de nieuw gevormde Iraakse politie door de KMar

moest voor deze missie als 'grote rode draad' worden beschouwd. Daarnaast werd vanaf SFIR3 in april 2004 een adviseur geleverd voor de lokale politiechef als 'Mentor Chief of Police'. De eerste adviseur was de schrijver van deze brochure die in april 2004 voor ruim drie maanden als kolonel naar Irak werd uitgezonden.

"Bezetten, beveiligen, besturen, opbouwen of ondersteunen?"

Het vraagteken achter deze titel van hoofdstuk 3 in de brochure, geeft al aan dat vanaf het begin van de missie grote onduidelijkheid bestond over de taken die de Nederlandse battlegroup daar in Irak moest uitvoeren. Zo wilde de Nederlandse regering absoluut niet dat de KMar zich zou bezighouden met executieve politietaken zoals opsporing en handhaving van de openbare orde omdat dit een verantwoordelijkheid moest zijn van de (nieuwe) Iraakse politie. De achterliggende filosofie was dat Nederland niet wilde worden aangemerkt als bezettingsmacht, zoals de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk. De Nederlandse eenheid was echter wel ingebed in de Britse 'Multinational Division South-East' in het zuiden van Irak!

Het Nederlandse concept bleek al snel onuitvoerbaar omdat KMar en mariniers geconfronteerd werden met lokale strijdgroepen die zich met zware militaire middelen en bomaanslagen verzetten tegen het nieuwe legitieme gezag. Ook de nieuwe Iraakse politie werd hiervan het doelwit. Lokale gezagsdragers spraken al snel de mariniers en marechassees aan om de wanorde, de corruptie, de plunderingen en andere criminaliteit te helpen bestrijden en voor de Nederlandse militairen viel er niet aan te ontkomen om te worden betrokken bij het handhaven van de openbare orde. Wilde de KMar onder die gevechtssomstandigheden haar taak kunnen uitvoeren dan moest zij ook gevechtservaring hebben. In het begin van de missie werd snel duidelijk dat marechassees hierin ernstig tekort schoten. Opvallend genoeg kwam deze constatering van de net aangetreden Commandant KMar, luitenant-generaal Minze Beuving, tijdens zijn eerste be-

Auteur Rob Veldman (links) ontvangt als eerste de brochure

zoek aan Irak. Opvallend omdat generaal Beuving afkomstig was van de Nederlandse politie.

De brochure geeft een indringend beeld van het werk in dat hete primitieve land: de grote gevaren, de onbetrouwbare corrupte bestuurders en politiemensen, de schrijnende levensomstandigheden van de lokale bevolking die hoopte op een snelle welvaart na de val van het Saddam Hoessein-regime. In het begin bleef het redelijk rustig in de provincie Al Muthanna maar in 2004 stak nieuw verzet de kop op tegen de nieuwe orde: het 'Mahdi-leger' van Muqtada al Sadr die opriep tot verzet tegen de ongelovige bezetters. Dankzij veel geld en wapens uit buurland Iran en Saudi-Arabië deed hij een stevige poging om de macht over te nemen. Dit resulteerde in de 'eerste Al Sadr-opstand' in april 2004 gevolgd door een tweede in augustus die escaleerde tot een opstand in het gehele zuidelijk deel van Irak. Tijdens die tweede periode vond op 14 augustus de aanslag plaats in Ar Rumaytah waarbij drie voertuigen in een hinderlaag liepen. Hierbij raakten een opperwachtmeester en een wachtmeester gewond en sneuvelde wachtmeester der 1e klasse Jeroen Severs. Het feit dat de voertuigen ook onder vuur zijn genomen vanaf het dak van het lokale politiebureau werd direct bestempeld als 'het verraad van de Iraakse politie', de politie waar door de KMar zoveel energie in was gestoken. Dat de missie bij de start werd aangemerkt als 'vrede-ondersteunend' klinkt dan erg wrang.

Lezers die de details van deze missie nog niet kenden, zullen geschokt zijn. Het was daar veel erger dan men in Nederland wist/mocht weten. Voor de lezers die wel aan deze missie hebben deelgenomen, komen misschien pijnlijke herinneringen of zelfs trauma's weer tot leven.

Algemene SMC-reunie Harskamp... iets minder deelnemers maar zeer sfeervol!

Martin Mobach wordt in de bloemetjes gezet

foto's : Frans Meijer

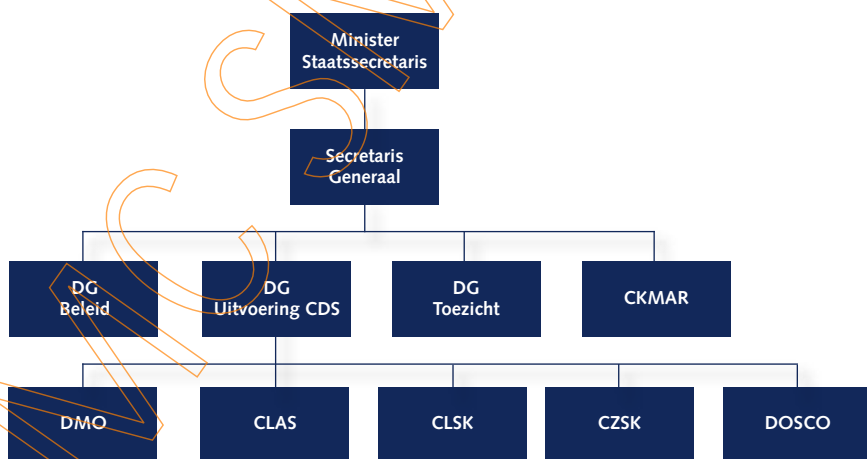

De 57e Algemene Reünie van SMC werd op 1 november in 'Partycentrum De Molen' te Harskamp gehouden. Ze telde ongeveer 200 bezoekers, ongeveer evenveel oud-dienstplichtig als (oud-)beroeps, enkelen ook vergezeld van de echtgenote. De reüniesfeer zat er weer snel in. Men genoot volop en luidruchtig van elkaars verhalen van vroeger en nu.

De meesten hadden last gehad van flinke files op de Nederlandse wegen. Voorzitter Jack Vlaming richtte een speciaal welkom aan Jan Jansen – de laatste nog levende oprichter van de SMC-oprichters van 41 jaar geleden – de standhouders zoals Gerrit Vink (Veteraneninstituut) en de oudste reünist Marten Mobach die voor zijn 99 lentes in de bloemetjes werd gezet. Hij memoreerde de 72 begunstigers die het afgelopen jaar zijn overleden maar wilde er één met naam noemen: Harry Poels, een van de oprichters van onze stichting, hij overleed op 14 oktober. Er volgde een minuut stilte ter nagedachtenis aan allen.

Jack Vlaming stond achtereenvolgens stil bij de toestand van ons Wapen, het Marechausseemuseum en de stichting. Zijn toespraak is op de SMC-website te lezen. Aan het eind van zijn toespraak maakte hij bekend dat begin volgend jaar hij zijn voorzitterschap zal overdragen aan de dan generaal-majoor b.d. André Peperkoorn.

Generaal Peperkoorn was zelf ook aanwezig op de bijeenkomst en leidde de aanwezigen op boeiende wijze door de omgeving waarin de KMar thans verkeert. Zeer recent is bijvoorbeeld besloten dat Commandant Koninklijke Marechaussee weer rechtstreeks onder de secretaris-generaal van het ministerie van Defensie komt te ressorteren. Indrukwekkend was de schets van de positie die de KMar in de Europese vreemdelingenketen bekleedt. Ook in het afgelopen jaar is weer heel veel van de organisatie gevraagd. De sterkte is aanzienlijk toegenomen. Voor het

Nieuw organogram van het ministerie van Defensie

OTCKMar een uitdaging om de ver-
eiste aantallen leerlingen op te leiden,
dit jaar alleen al ruim 800 mannen en
vrouwen. Niet alleen ten opzichte van
het verleden een enorm aantal, de
opleiding moet ook nog eens plaatsvin-
den terwijl er sprake is van zeer uitge-
breide bouwwerkzaamheden op onze
bakermat.

Na zijn presentatie was het tijd voor het
bekende stampotbuffet en voor het
ophalen van herinneringen. Halver-
wege de middag ging een ieder weer
tevreden huiswaarts. De volgende
Algemene Reünie van SMC is op
donderdag 7 november 2019. Tot dan!

Jack Vlaming dankt André Peperkoorn voor zijn boeiend betoog

IN MEMORIAM

Harry Poels

Op 14 oktober is Harry Poels op 83-jarige leeftijd na een kort ziekbed te Go-
rinchem overleden. Harry was in 1977 een van de oprichters van onze stich-
ting. Vele jaren maakte hij deel uit van ons bestuur. Ook na het neerleggen
van de bestuursfunctie was hij zeer betrokken bij onze stichting.

In november 1954 ging Harry zijn dienstplicht vervullen. In Apeldoorn werd
hij op de Koning Willem III-kazerne opgeleid tot reserve-officier bij de Konink-
lijke Marechaussee. Na zijn opleiding volgde plaatsing in Nunspeet. In de jaren
na zijn afzwaaien werd hij regelmatig voor cursussen en herhalingsoefeningen
opgeroepen. Harry was met hart en nieren marechaussee, een enthousiaste
ambassadeur van ons Wapen. Harry liet niet na om telkenmale bij contacten met de leiding van het Wapen te benadruk-
ken dat de bijdrage van de ruim 33.000 dienstplichtigen aan de naoorlogse opbouw van de KMar niet moest worden
vergeten. Als bij een nieuwe brochure weer bij de rubriek geschiedenis niet naar de dienstplicht was verwezen, schroom-
de hij niet de leiding van het Wapen voor de zoveelste keer op deze omissie te wijzen.

In 1996 werd de opkomstplicht van de dienstplicht opgeschort. Harry heeft toen in 1997 voor de Stichting Vrienden van
het Marechausseemuseum een brochure over de dienstplicht geschreven. Met die beknopte brochure werd naar zijn
mening toch onvoldoende recht gedaan aan de rol die al die dienstplichtigen binnen de KMar hadden vervuld. In 2004
gaf Harry aan een boek te willen gaan schrijven over de dienstplicht bij de KMar. Het boek '50 jaar dienstplicht bij de
Koninklijke Marechaussee, 1946-1996' werd in juni 2010 in het auditorium van de Koningin Beatrixkazerne officieel
gepresenteerd. Hij stelde daarbij onder andere: "Dit boek op zo veel mogelijk plaatsen geplaatst, zal voorkomen dat een
halve eeuw dienstplicht in de vergetelheid zal raken." Daarmee heeft hij dan toch de omissie in de vele KMar-brochures
gecompenseerd.

In 2017 hebben we in het oktobernummer stilgestaan bij het 40-jarig bestaan van onze stichting, daarin heeft ook Harry
op die gebeurtenis teruggeblikt. Wij zijn Harry heel veel dank verschuldigd en wensen Frida en haar familie heel veel
sterkte toe om dit grote verlies te kunnen dragen.

foto: Rob Bulder

Na 50 jaar weer in Apeldoorn, reünie beroeps 68-5

Op 20 september 2018 kwam beroepslichting 68-5 samen in de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn, de plek waar deze lichting op 18 september 1968 begon aan hun opleiding van een jaar bij het A School Eskadron.

I Door: Jaap Gatsma

De groep bestond uit 22 personen inclusief hun toenmalige wachtmeester der 1e klasse instructeur, de nu 85-jarige Sanne de Boer. Helaas waren enkele lichtingsgenoten niet meer te achterhalen. Ongelukkigerwijs kwam een reünist bij binnenkomst van de kazerne ten val. Hij brak zijn heup en moest naar het ziekenhuis. De ontvangst was in de bovenzaal van het KEK-gebouw, die we de gehele dag ter beschikking hadden. Koffie met gebak stond klaar en weldra kwamen de gesprekken op gang. Eerst een introductieronde, waarin een ieder vertelde wat hij in de afgelopen jaren had gedaan. Ook spraken we over onze overleden collega's, waarvan overigens het aantal niet precies bekend is.

Na een uitstekend verzorgde lunch door Paresto gaf kapitein Michiel Tattersall een rondleiding over de kazerne. We konden een van de legeringskamers in gebouw 21 bezichtigen. In de hal voelden we ons meteen weer thuis... echter de kamerindeling was ietwat anders en het leslokaal/ de eetzaal had een andere bestemming. De vloeren zagen er ook heel anders uit dan in onze tijd, luxe tegels dus geen gedoe met boenwas! Aansluitend naar de garages en de geheel ondergronds aangelegde sportzalen, schietbanen en oefenruimte voor bijzondere ceremonieel gelegenheden. Wat een geweldig complex!

Weer terug in het KEK-gebouw konden we nog met elkaar napraten met een frisdrankje en bittergarnituur bij de hand. Een geslaagde dag en met een 'tot over vijftig jaar' gingen we weer huiswaarts. Dank gaat uit naar Henk Schots en Gerrit Bos die veel tijd hebben besteed om deze reünie te laten slagen.

Gezelligheid ten top, reünie beroeps 73-4

Op donderdagmorgen 11 oktober 2018 zagen wij als organisatie om klokslag 11.00 uur 29 grijze mannen met acht partners de dependance van het Marechausseemuseum binnenkomen. Daaronder ook twee van onze instructeurs: Piet Brugman en Henk van Ittersum. Beiden nog fier en slank!

I Door:

Chris Zieldorff en Jan Willem Rengelink

Onder het genot van koffie met cake werd iedereen welkom geheten door Chris Zieldorff. Na een korte stilte om hen te gedenken die ons ontvallen zijn, barstten de gesprekken los. Gezelligheid ten top! Onderhand werden ook de aangeboden drankjes geserveerd. Tegen 13.00 uur was het tijd voor het maken van de groepsfoto. Direct daarna, onder aanvoering van Piet Brugman, kon men zijn bord vullen van het uitstekende warm en koud buffet. De verhalen bleven hierbij ook niet achterwege. Velen maakten ook gebruik om een wandeling door Buren te maken en het Marechausseemuseum te bezoeken.

Tegen 16.00 uur nam iedereen onder dankzegging afscheid van het organiserend team. Plan is om over niet al te lange tijd weer een reünie te organiseren door anderen die het stokje van ons hebben overgenomen. Al met al een geslaagde samenkomst, met grote dank aan de mensen van het Marechausseemuseum in Buren.

Bovenste rij: Wieringa, Timmermans, Kroes, Brink, Nicolai, de Boer, Suidman, Messink, Nijboer, Koning, Graauwmans, Hartman, vd Broeck, Kienhuis, Gerards, Jeninga, Jespers, Hersbach, Uphoff, Peters, Groenewold, Winkler, van Hannen, ?, Pater, de Jong, Bruintjes, Drent.

2^e rij: Hartman, van Eekelen, Kruit, Kok, Kloppenbrug, van Berkel, Buijense, Toren, Zanen, Marteiijn, vd Berg, van Groningen, Grijsen, van Haveren, Quist, Hogenbirk

3^e rij: Stevens, Sebrecchts, Kool, de Vries, Valk, Jacobs, Harbers, Grimmus, de Roode, de Wit, Schut, van Verseveld, Hagendoorn, Petter, Stander.

Voorste rij: Evers, Kuijk, Klein Brinke, vd Zalm, Kommer, Korf, Schut, De Vree, Molenaar, Wijnen, Sangen, de Boer, Smit.

Reünie beroeps 73-2

Eerst woorden voor degenen die deze reünie mogelijk hebben gemaakt: veel dank aan Albert de Wit, Johan Hartman, Harry Grijsen en anderen van onze lichter voor deze onvergetelijke dag. Daarnaast dank aan kapitein Michiel Tattersall en kolonel Jan Roede van het OTCKMar voor de gastvrijheid.

Het is vandaag zover, 45 jaar later, onze reünie van lichter 1973-2, B School Eskadron. Ik kan haast niet wachten om met een rotgang richting Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn te rijden, waar het allemaal in maart 1973 begon. Onderweg komen veel herinneringen naar boven. Wie was ik toen? Een jong broekie van 17 jaar oud met een jaar kantoorervaring na de middelbare school en met een hang naar avontuur. Op het station van Apeldoorn werden wij gedi-rigeerd naar de drietonnens die met draaiende motoren stonden te wachten. Ik kan de indringende geur van de uitlaatgassen die de laadbak inkwamen, direct naar boven halen. In de kazerne werd de burgerplunje uitgebreid met legergroene kleding, wapens en andere uitrusting. Bedden met schaamschotjes en oude houten kasten ertussen, waar de kleding netjes opgevouwen moest worden opgeborgen. O wee, als je tijdens inspectie voor het weekend niet alles strak gelijnd had weggeborgen, dan trok het kader de spullen eruit, kon je opnieuw beginnen en begon het vrije weekend veel later. Dit zou het worden voor het komende jaar, mijn tweede thuis. Wij hadden een super kader: kapitein Korf, luitenant Kommer, adjudant Schut, opperwachtmeester Zalm en de wachtheesters De Vree en De Ruiter.

Het drillen en studeren kon beginnen.

Nu, 14 maart 2018, parkeer ik mijn auto buiten de kazerne en zie daar een man staan. Ken ik hem? Het begroeten en handen schudden gaat beginnen. In een zaal zitten al velen aan de koffie met gebak. Het is er een drukte van belang en een gezellig geroezemoes vult de ruimte. Het wordt weer opnieuw aan elkaar voorstellen, want sommigen herken ik niet direct. Albert heeft ver-grote foto's van onze groepsfoto mee- genomen en op een van de foto's staan alle namen. O ja, klinkt het hier en daar, en al gauw worden de herinneringen aan de opleiding en aan de uitgehaalde grappen naar boven gehaald. Alle carrières worden uitvoerig besproken, gevolgd door heel veel medische ingrepen, die velen van ons inmiddels hebben moeten ondergaan. Het varieert van kunstknies tot nieuwe heupen en abonnementen op tia's, waar gelukkig een volledige genezing op volgde. Tsjá, dat hoort nu eenmaal bij de leeftijd die wij inmiddels bereikt hebben.

Albert heet ons welkom, memoreert aan de maten die inmiddels overleden zijn en vraagt een moment stilte. Ik voel mij een beetje triest, nooit meer de kans om hen ooit nog eens te ontmoeten. Daarna komt de mededeling dat een Indische rijstmaaltijd wordt geserveerd. Wel een verrassing als je belegde broodjes en soep had verwacht. Om 13.00 uur introduceert Albert kapitein Michiel Tattersall, die ons hierna een uitgebreide rondleiding over het terrein en door de gebouwen geeft. De gebouwen waar wij vroeger de motoren uit de garages

moesten halen, hebben totaal andere functies gekregen en ook de stormbaan is onherkenbaar. Michiel leidt ons hierna naar de ruimtes onder deze gebouwen, waar zeven meter hoge sportaccommodaties en moderne schietbanen zijn gebouwd. Het is allemaal erg indrukwekkend en niet vergelijkbaar met het sportzaaltje, waar wij indertijd in de touwen moesten klimmen. Ook komen we een groep 'bollen' op de fiets tegen, die les in verkeer krijgen. In die groep bevinden zich veel knappe, jonge vrouwen. Sinds vele jaren geïntegreerd binnen het Wapen, maar het was in onze tijd voor vrouwen onbespreekbaar om aan de opleiding voor marechassees deel te kunnen nemen. Groot is hun verbazing, als we vertellen dat precies 45 jaar geleden wij hier waren opgekomen voor dezelfde opleiding.

We verzamelen ons bij gebouw 22 voor een groepsfoto. Op dat moment komt kolonel Jan Roede aanlopen en hij kan meteen mee op de foto. In de feestzaal nog even napraten en daarna afscheid met de afspraak om de reünie volgend jaar weer te herhalen. Mogelijk in het Marechasseemuseum in Buren?

OTCKMar, kapitein Michiel Tattersall met de reünisten

Nieuwe begunstigers

W.H. Bakker
Ber 68-1

M. Dijkman
Ber 85-6
MFO; UNIPTF

C. van der Leij
Dpl 56-1

A. Luijendijk
Ber 81-1

G. Meijer
Ber 97-3

M.A. Prins
Ber 74-2
SFOR; EUFOR

S. Slaaf
Ber 64-2

C.J. Taverne
Ber 96-5
UNPROFOR

W. Vroegindewey
Dpl 79-5; Ber 81-1

Wij heten de nieuwe begunstigers van harte welkom. In totaal vormen nu 2531 begunstigers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

H. Bakker
Geboren 8 april 1918
Overleden 13 oktober 2018
Ned. Indië KNIL; 1 MPII

C. de Boer
Geboren 11 juli 1923
Overleden 1 november 2018
Dpl 4 DMC
Ned. Indië; Just afd MPV; Ber

Mevr. R.E. Cladder-Reiger
Geboren 29 oktober 1932
Overleden 6 oktober 2018
Weduwe van G.H. Cladder
Dpl Ned. Indië; 7-1 RI; 432 BI
2 MPI; 3 MPI

J.L. van der Hoogt
Geboren 16 april 1952
Overleden 22 oktober 2018
Ber 75-2
MFO

H. Mulder
Geboren 25 november 1935
Overleden 11 oktober 2018
Ber 55-3

A.H. Okken
Geboren 13 april 1952
Overleden 7 oktober 2018
Ber 69-4
UNPROFOR

H.G. Poels
Geboren 29 december 1934
Overleden 14 oktober 2018
Dpl 54-6, Resoff

Mevr. A. Potkamp-van de Poppe
Geboren 29 juni 1948
Overleden 2 november 2018
Weduwe van W. Potkamp
Dpl 63-2

J. Scheppink
Geboren 15 mei 1935
Overleden 6 november 2018
Dpl 55-1

Th. G. de Wit
Geboren 31 oktober 1928
Overleden 17 november 2018
Dpl Ned. Indië; 6 RS
Ber 54-5

J. Zijtveld
Geboren 2 november 1930
Overleden 10 oktober 2018
Ber 49-6

Bestuur en redactie van de
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun
medeleven en wensen
hen sterkte toe.

SMC

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

Jack Vlaming
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van begunstigers)

Penningmeester

Piet van Sprang
0252-674279
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGNL2A)

Begunstigersadministratie en werving

Cor de Boom
Johan Frisoplein 23, 8071 LX Nunspeet
0341-257129
ledensecretaris@marechausseecontact.nl
(inschrijven als begunstiger, wijzigen van (e-mail) adressen e.d.)

Administratie begunstigersbijdragen

Gerrit Sels
0299-471242
begunstigersbijdragen@marechausseecontact.nl
(informatie over en verwerking van begunstigersbijdragen; bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Veteranen

Frans Meijer
0341-417087
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldelijnsondersteuning

Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
06-38655572 | 0111-720326
dvharten@zeelandnet.nl

Webmaster

Roel Bouwman
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Roel Bouwman
stmarcontact@gmail.com

Commandant Koninklijke Marechaussee

Postbus 90615, 2509 LP Den Haag

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met o.m. de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden als begunstiger van SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2550 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

Begunstiger worden?

De jaarlijkse bijdrage is € 15,- voor in Nederland wonende begunstigers en € 20,- voor in het buitenland wonende begunstigers. Bij een aanmelding voor minimaal twee jaar wordt zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het jubileumboek 'Een krachtig instrument' toegezonden. Aanmelden kan op de website met het aanmeldingsformulier (onder tab bestuur/aanmelden).

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (Ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC-begunstiger die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC-begunstigers.

Nuldelijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldelijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

EEN BIJZONDER MUSEUM IN VELE OPZICHTEN

Beleef de wereld van de oudste politieorganisatie van Nederland en onderzoek het verleden, heden en toekomst van de Koninklijke Marechaussee. Leer de taken van de Marechaussee kennen: bewaken & beveiligen, grenspolitie en militaire politie & internationale taken.

Kijk mee over de schouders van de Brigade Speciale Beveiliging en bij de dynamische taken van de Koninklijke Marechaussee op

onze luchthavens. Zie kogelinslagen in een gepantserde autodeur, ervaar de robuustheid van een gepantserd rupsvoertuig en maak een stoere foto zittend op een motor in Marechausseekleding. Waan jezelf een echte Marechaussee door een misdrijf op te lossen (te reserveren evenement).

Het Marechausseemuseum.

Een bijzonder museum in vele opzichten!

Onderzoek & beleef

Meer weten over het museum: www.marechausseemuseum.nl

Weeshuiswal 9 | 4116 BR Buren | T (0344) 571256 | E postbus@marechausseemuseum.nl